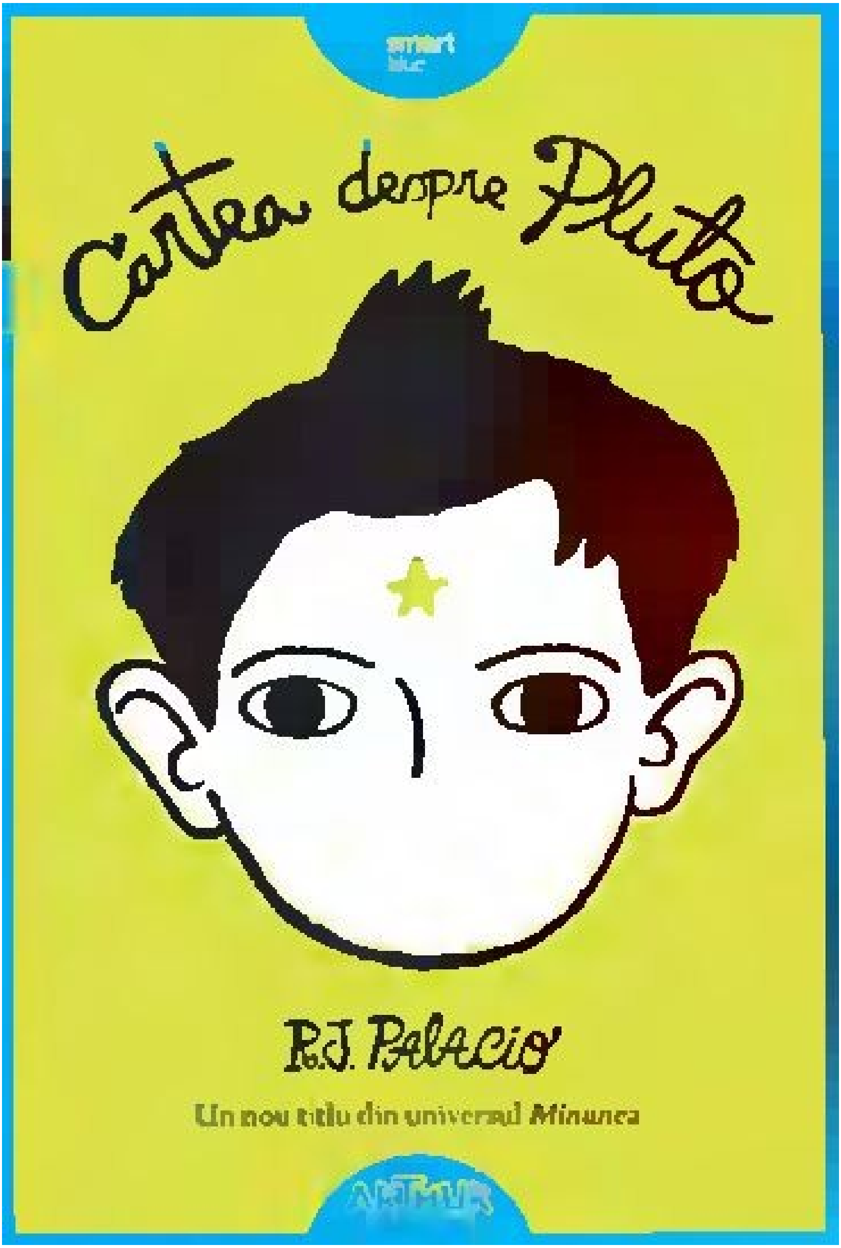
Cartea despre Pluto
R.J. Palacio
Un nou titlu din universul Minunea

R.J. PALACIO

CARTEA DESPRE PLUTO

Traducere din engleză de Iulia Arsintescu
Titlul original: *Pluto,* 2015

Editura Arthur, 2018

Versiune ebook: v1.0, ianuarie 2020

R.J. Palacio (n. 1963, New York, SUA) este graficiană și scriitoare. A realizat designul a numeroase cărți înainte de a deveni ea însăși autoare. Palacio a așteptat ani la rând momentul potrivit pentru a scrie o carte. O întâlnire întâmplătoare cu o fetiță la un chioșc de înghețată a convins-o că momentul acela a sosit. Așa s-a născut *Minunea* (2012), un volum vândut în peste 1,5 milioane de exemplare. Cartea, cu mesajul ei „Alege să fii bun”, a devenit un fenomen răspândit în lumea întreagă, venind în sprijinul luptei împotriva violenței în rândul elevilor.

Succesul avut de *Minunea* a făcut-o pe autoare să scrie câteva continuări, volume care gravitează în jurul lui Auggie Pullman: *Cartea lui Julian,* unde povestitor este personajul negativ din *Minunea,* și *Cartea despre Pluto,* care completează povestea cu o perspectivă inedită, prin vocea lui Christopher, prietenul lui Auggie.

Observațiile făcute în zilele noastre schimbă felul în care înțelegem sistemele planetare și este important ca numele pe care le dăm obiectelor să reflecte înțelegerea actuală. Acest fapt se aplică în mod special denumirii de „planetă”. Cuvântul planetă descria inițial „hoinari” cunoscuți doar ca lumini mișcătoare pe cer. Descoperirile recente ne conduc la elaborarea unei noi definiții, alcătuită folosind informațiile științifice disponibile în prezent.

Fragment din Rezoluția B5
a Uniunii Astronomice
Internaționale (IAU)

Plecăm, nu-i lumea vinovată
Ne desprindem de pământ
Va mai fi la fel vreodată?

Versuri din melodia The Final Countdown *(1986) a trupei suedeze Europe*

„E atât de tainic – tărâmul lacrimilor.”

Antoine de Saint-Exupéry,
Micul Prinț

Introducere

Aveam două zile când m-am întâlnit prima dată cu Auggie Pullman. Sigur că nu-mi amintesc ocazia cu pricina, dar mi-a povestit-o mama. Ea și tata tocmai mă aduceau acasă de la spital pentru prima oară, iar părinții lui Auggie tocmai îl aduceau pe el acasă de la spital pentru prima oară. Numai că Auggie avea deja trei luni. Stătuse în spital pentru că suferise niște operații care să-i permită să respire și să înghită. Respiratul și înghițitul sunt lucruri la care majoritatea dintre noi nu ne gândim niciodată, pentru că le facem automat. Numai că pentru Auggie nu erau ceva automat când s-a născut.

Părinții mei m-au dus la Auggie acasă, să ne cunoaștem. Auggie era în sufragerie, conectat la tot felul de echipamente medicale. Mama m-a ridicat și m-a pus față în față cu el.

— August Matthew Pullman, a zis ea, el este Christopher Angus Blake, noul tău cel mai vechi prieten.

Iar părinții noștri au aplaudat și au închinat un pahar în cinstea fericitei ocazii.

Mama mea și Isabel, mama lui Auggie, deveniseră cele mai bune prietene dinainte să ne naștem noi. S-au cunoscut la supermarket, pe Bulevardul Amesfort, imediat după ce s-au mutat părinții mei în cartier. Cum amândouă urmau să aibă în curând copii și locuiau peste drum una de alta, mama și Isabel au hotărât să formeze un grup de mame. Asta înseamnă că niște mame se întâlnesc și petrec timp împreună cu mamele altor copii. La început, în grup erau șase sau șapte mame. Au ieșit împreună în oraș de vreo două ori înainte să se fi născut vreun copil. Dar, după nașterea lui Auggie, doar două mame au mai rămas în grup: mama lui Zachary și mama lui Alex. Nu știu ce s-a întâmplat cu celelalte mame.

În primii doi ani, cele patru mame din grup, împreună cu noi, copiii, ne întâlneam aproape în fiecare zi. Mamele mergeau să alerge în parc cu noi în cărucioare. Făceau plimbări lungi pe malul fluviului cu noi legați în eșarfe la pieptul lor. Luau masa la Heights Lounge cu noi așezați în scaunele pentru copii.

Singurele dăți când Auggie și mama lui nu veneau cu grupul mamelor era când Auggie se întorcea la spital. El avea nevoie de o mulțime de operații, pentru că, la fel ca respiratul și înghițitul, mai erau și altele pe care nu le putea face automat. De exemplu, nu putea mânca. Nu putea vorbi. Nici măcar nu-și

putea închide gura de tot. Ca să facă toate aceste lucruri, trebuia să fie operat. Dar, chiar și după operații, Auggie nu mânca, nu vorbea și nu închidea niciodată gura complet, ca mine și ca Alex. Chiar și după operații, Auggie rămânea foarte diferit de noi.

Nu cred că am înțeles cu adevărat *cât* de diferit era Auggie față de toți ceilalți până când am împlinit patru ani. Era iarnă, iar Auggie și cu mine, înfofoliți în geci și fulare, ne jucam la locul de joacă. La un moment dat, ne-am urcat pe scară și așteptam la rând să ne dăm pe toboganul cel mare. Când aproape ne-a venit rândul, pe fetița dinaintea noastră a apucat-o frica, așa că s-a întors și ne-a lăsat pe noi să trecem în fața ei. Atunci l-a văzut pe Auggie. A făcut ochii mari de tot, a rămas cu gura căscată și a început să plângă în hohote. Era așa de speriată, că nici măcar n-a putut coborî scara. A trebuit să urce mama ei s-o ia. Pe urmă a început să plângă și Auggie, care știa că fata plângea din cauza lui. Și-a acoperit fața cu fularul, să nu-l vadă nimeni, iar pe urmă a trebuit să urce și mama lui pe tobogan ca să-l ia. Nu-mi amintesc toate amănuntele, dar țin minte că a fost mare tevatură. În jurul toboganului s-a adunat lume. Oamenii șușoteau. Țin minte că am plecat foarte rapid de la locul de joacă. Țin minte că am văzut lacrimi în ochii lui Isabel, în timp ce-l ducea pe Auggie acasă.

Atunci a fost prima oară când mi-am dat seama cât de diferit era Auggie față de noi ceilalți. Dar n-a fost și ultima oară. La fel ca respiratul și înghițitul, celor mai mulți copii și plânsul le vine automat.

7:08 dimineața

Nu știu de ce m-am gândit la Auggie în dimineața asta. Sunt trei ani de când ne-am mutat și nu l-am mai văzut din octombrie, când a avut loc petrecerea de la sala de bowling. Poate că l-am visat. Nu știu. Dar când a intrat mama în camera mea, la câteva minute după ce am oprit deșteptătorul, mă gândeam la el.

— Te-ai trezit, scumpule? a zis ea încet.

Mi-am pus perna peste cap în semn de răspuns.

— E vremea să te scoli, a zis ea veselă și a tras draperiile de la fereastră.

Chiar cu capul sub pernă și ochii închiși, tot mi-am dat seama că în cameră era deja prea multă lumină.

— Trage perdelele, am mormăit.

— Parcă ar sta să plouă toată ziua, a oftat ea, fără să tragă draperiile la loc. Haide, doar nu vrei să întârzii și azi. Trebuie să faci duș.

— Am făcut duș și acum două zile.

— Exact!

— Of! am gemut eu.

— Sus, floricică, a zis ea, bătând perna cu palma.

Am tras deoparte perna de pe față.

— Bine! am strigat. Mă scol. Ești mulțumită?

— Ce morocănos ești dimineața, a zis ea clătinând din cap. Ce s-a întâmplat cu copilașul meu prietenos din clasa a patra de anul trecut?

— Lisa! am ripostat eu.

Nu-i place deloc când îi spun pe numele mic. Am crezut că o să plece din camera mea, dar s-a apucat să adune niște haine de pe jos și să le pună în coșul de rufe.

— Apropo, s-a întâmplat ceva aseară? am întrebat, cu ochii încă închiși. Te-am auzit vorbind la telefon cu Isabel, când m-am culcat. Părea ceva rău…

Mama s-a așezat pe marginea patului meu. Eu m-am frecat la ochi, să mă trezesc.

— Ce-i? am zis. E rău de tot? Cred că l-am visat pe Auggie astă-noapte.

— Nu, Auggie e bine, a răspuns ea, strâmbându-se puțin la față și dându-mi deoparte părul din ochi. Voiam să aștept până mai târziu ca să…

— Ce-i! am întrerupt-o eu.
— Aseară a murit Daisy, scumpule.
— Poftim?
— Îmi pare rău, dulceață.
— Daisy!
Mi-am acoperit fața cu palmele.
— Îmi pare rău, scumpule. Știu cât de mult țineai la Daisy.

Darth Daisy

Îmi amintesc când a adus-o tatăl lui Auggie pe Daisy acasă. Auggie și cu mine jucam *Nu te supăra, frate* la el în cameră și am auzit brusc un țipăt ascuțit venind dinspre ușa de la intrare. Era Via, sora mai mare a lui Auggie. Le auzeam și pe Isabel și Lourdes, bona mea, cum vorbeau agitate. Așa că am dat fuga jos să vedem ce era cu toată tevatura.

Nate, tatăl lui Auggie, stătea pe un scaun de bucătărie și ținea în brațe un câine galben care se zbătea înnebunit. Via îngenunchease în fața câinelui și încerca să-l mângâie, dar cățelul era foarte agitat și tot încerca să-i lingă mâna, iar Via și-o tot trăgea.

— Un câine! a strigat bucuros Auggie și a dat fuga la tatăl lui.

Am dat fuga și eu, dar Lourdes m-a apucat de mână.

— Nu, nu, *papi,* mi-a spus ea.

Pe-atunci, Lourdes abia începuse să aibă grijă de mine, așa că n-o cunoșteam prea bine. Țin minte că-mi punea pudră pentru bebeluși în adidași, ceea ce eu mai fac și-acum, pentru că-mi amintește de ea.

Isabel își ținea obrajii în palme. Se vedea clar că Nate abia intrase pe ușă.

— Nu pot să cred că ai făcut una ca asta, Nate, repeta ea iar și iar.

Stătea de cealaltă parte a camerei, lângă Lourdes.

— De ce nu-l pot mângâia și eu? am întrebat-o pe Lourdes.

— Fiindcă Nate a spus că acum trei ore câinele ăsta trăia pe străzi împreună cu un om fără adăpost, mi-a răspuns ea repede. E scârbos.

— Nu-i scârbos, este minunat! a zis Via și a sărutat câinele pe frunte.

— La mine în țară, câinii stau afară, a zis Lourdes.

— E așa drăguț! a zis Auggie.

— Este o *ea,* a zis Via repede, dându-i un ghiont lui Auggie.

— Ai grijă, Auggie! a zis Isabel. Nu-l lăsa să te lingă pe fată.

Dar câinele îl lingea deja pe Auggie pe toată fața.

— Veterinarul a spus că-i perfect sănătoasă, oameni buni, le-a spus Nate lui Isabel și lui Lourdes.

— Nate, trăia pe stradă! a replicat imediat Isabel. Cine știe ce microbi are!

— Veterinarul i-a făcut toate injecțiile, o baie bună și a căutat-o de viermi, a răspuns Nate. Cățelușa asta e sănătoasă tun.

— Nu-i o *cățelușă,* Nate! i-a atras atenția Isabel.

Era adevărat: nici vorbă să fi fost un pui. Nu era mititică, moale și rotundă, cum sunt de obicei puii. Era o cățea slabă, ascuțită, cu ochi neastâmpărați, cu o limbă lungă și neagră care-i atârna într-o parte a gurii. Și nici vorbă să fi fost de talie mică. Părea la fel de mare ca labradoodle-ul bunicii.

— Bine, atunci *parcă-ar fi* o cățelușă, a zis Nate.

— Ce fel de câine este? a întrebat Auggie.

— Veterinarul crede că e o corcitură de labrador galben, a răspuns Nate. Poate cu puțin chow-chow?

— Mai degrabă cu pitbull, a zis Isabel. Măcar ți-a spus doctorul câți ani are?

Nate a ridicat din umeri.

— Nu știe nici el sigur. Doi sau trei? De obicei îi judecă după dinți, dar ai ei sunt în stare proastă pentru că probabil a mâncat numai porcării toată viața.

— Gunoaie și șobolani morți, a zis Lourdes, de parcă știa sigur.

— Of, Doamne! a murmurat Isabel, frecându-și fata cu palmele.

— Îi miroase respirația urât de tot, a zis Via, fluturând din mână în fața nasului.

— Isabel, a zis Nate, uitându-se la ea. Destinul ne-a trimis-o nouă.

— Stai puțin, vrei să spui că o *păstrăm?* a zis încântată Via, făcând ochii mari de tot. Credeam că o ținem doar până reușim să-i găsim un cămin!

— Cred că *noi* ar trebui să fim căminul ei, a zis Nate.

— Serios, tati? a strigat Auggie.

Nate a zâmbit și a arătat cu bărbia spre Isabel.

— Mama hotărăște, copii, a zis el.

— Nu zău, Nate! a strigat Isabel, în timp ce Via și Auggie dădeau fuga și începeau să se roage de ea, împreunând palmele ca la biserică.

— Te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm! au repetat ei neîncetat. Te rugăm frumos te rugăm te rugăm te rugăm te rugăm!

— Nu-mi vine să cred că-mi faci una ca asta, Nate, a clătinat din cap Isabel. Parcă viețile noastre n-ar fi și-așa destul de complicate.

Nate a zâmbit și s-a uitat la câine, care îl privea.

— Uită-te la ea, draga mea! Murea de foame și de frig. Bărbatul fără adăpost s-a oferit să mi-o vândă pe zece dolari. Ce era să fac, să refuz?

— Da! a zis Lourdes. Foarte ușor de făcut!

— Îți poartă noroc să salvezi viața unui câine! a răspuns Nate.

— Nu-l asculta, Isabel! a zis Lourdes. Câinii sunt murdari și miros urât. Și au microbi. Și ghici cine o s-ajungă s-o plimbe tot timpul și să adune caca după ea?

A arătat spre Isabel.

— Nu-i adevărat, mami, a zis Via. Promit s-o plimb eu. În fiecare zi.

— Și eu, mami, a zis Auggie.

— Avem noi grijă de ea, a continuat Via. O hrănim. Facem noi totul.

— Totul! a adăugat Auggie. Te rog te rog te rog, mami!

— Te rog te rog te rog, mami? a zis Via în același timp.

Isabel își freca fruntea cu degetele de parcă o durea capul. În cele din urmă s-a uitat la Nate și a ridicat din umeri.

— Mi se pare o nebunie, dar… Bine. Sunt de acord.

— Serios? a țipat Via și a strâns-o tare în brațe pe Isabel. Mulțumesc, mami! Mulțumesc mult de tot! Promit că vom avea grijă de ea.

— Mulțumesc, mami! a repetat Auggie, luând-o și el în brațe pe Isabel.

— Da! Mulțumesc, Isabel, a zis Nate, aplaudând cu labele din față ale câinelui.

— Îmi dai voie, te rog, s-o mângâi? i-am spus lui Lourdes și m-am smuls din strânsoarea ei înainte să mă poată opri din nou.

M-am strecurat între Auggie și Via.

Nate a lăsat cățelușa jos pe covor, iar ea s-a întors de-a dreptul pe spate, ca s-o putem scărpina pe burtică. A închis ochii de parcă zâmbea, cu limba lungă și neagră atârnându-i până pe covor.

— Exact așa am găsit-o și eu azi, a subliniat Nate.

— N-am văzut în viața mea limbă mai lungă, a zis Isabel, lăsându-se pe vine lângă noi, dar fără s-o fi mângâiat încă pe cățelușă. Parcă ar fi diavol tasmanian.

— Mie mi se pare frumoasă, a zis Via. Cum o cheamă?

— Cum vrei s-o cheme? a întrebat Nate.

— Cred că ar trebui să-i spunem Daisy! a răspuns Via fără să stea deloc pe gânduri. E galbenă ca o margaretă.

— Frumos nume, a zis Isabel și a început să mângâie câinele. Dar mie tot mi se pare că seamănă puțin cu un leu. I-am putea spune Elsa.

— Știu eu cum ar trebui să-i spuneți, am zis eu și l-am înghiontit pe Auggie. Ar trebui să-i spuneți Darth Sfârtec!

— Ăsta-i cel mai tâmpit nume de câine din lume! a replicat scârbită Via.

N-am băgat-o în seamă.

— Te-ai prins, Auggie? Darth... *Sfârtec!* Ai priceput? Pentru că un câine sfârtecă...

— Ha-ha! a zis Auggie. Ce haios! Darth *Sfârtec!*

— Nu-i spunem așa! ne-a zis Via îmbufnată.

— Salut, Darth Sfârtec! i-a zis Auggie cățelușei și a sărutat-o pe nasul roz. Putem s-o alintăm scurt Darth.

Via s-a uitat la Nate.

— Tati, nu-i spunem așa!

— Mi se pare un nume destul de nostim, a ridicat din umeri Nate.

— Mami! a zis Via furioasă și s-a întors spre Isabel.

— Sunt de acord cu Via, a zis Isabel. Nu cred că ar trebui să spunem „sfârtecă” în numele unui câine... Mai ales când arată așa ca ăsta.

— Atunci îi spunem numai Darth, a insistat Auggie.

— Ce tâmpenie! a zis Via.

— Din moment ce mama ne-a lăsat să păstrăm câinele, cred că ea ar trebui să-i hotărască ea numele, a intervenit Nate.

— Putem să-i spunem Daisy, mami? a întrebat Via.

— Putem să-i spunem Darth Sfârtec? a întrebat Auggie. Isabel s-a uitat lung la Nate.

— Mă omori, a zis ea.

Nate a râs.

Și așa au ajuns să-i spună Darth Daisy.

7:11 dimineața

— Cum a murit? am întrebat-o pe mama. A dat o mașină peste ea?

— Nu, a zis ea și m-a lovit ușurel cu palma peste braț. Era bătrână, scumpule. I-a venit vremea.

— Nu era chiar așa bătrână.

— Era bolnavă.

— Adică au eutanasiat-o? am întrebat înfuriat. Cum au putut face una ca asta?

— Scumpule, avea dureri, a răspuns mama. N-au vrut să sufere. Isabel a spus că a murit foarte liniștită la Nate în brațe.

Am încercat să-mi imaginez cum arăta Daisy murind în brațele lui Nate. M-am întrebat dacă Auggie asistase și el.

— De parcă familia aceea n-ar fi trecut deja prin destule, a adăugat mama.

N-am spus nimic. Am clipit numai și m-am uitat la steluțele de pe tavanul camerei mele. Aveau rostul să licărească pe întuneric. Unele se desprinseseră și atârnau doar într-un colț sau două. Câteva căzuseră peste mine, ca niște stropi ascuțiți.

— N-ai reparat stelele, apropo, am zis eu fără să mă gândesc.

Mama habar n-avea despre ce vorbesc.

— Poftim?

— Ai spus că le lipești la loc, am zis eu, arătând spre tavan. Tot cad peste mine.

S-a uitat în sus.

— Da, ai dreptate, a zis ea și a încuviințat din cap.

Cred că nu se așteptase ca discuția despre Daisy să se termine atât de rapid. Dar nu mai voiam să vorbesc despre asta.

Mama s-a urcat la mine pe pat, a luat una dintre săbiile luminoase rezemate de bibliotecă și a încercat să împingă la loc o stea mare.

— Trebuie lipite, Lisa, am zis eu în clipa când steaua de plastic i-a căzut în cap.

— Așa e, a răspuns ea, scoțându-și steaua din păr și sărind jos din pat. Poți să nu-mi mai spui Lisa, te rog?

— Bine, Lisa, am răspuns.

A dat ochii peste cap și a îndreptat spre mine sabia luminoasă, de parcă avea de gând să mă împungă cu ea.

— Apropo, îți mulțumesc că m-ai trezit cu niște vești atât de proaste, am zis eu sarcastic.

— Hei, tu m-ai întrebat, a zis ea și a pus sabia la loc. Eu aveam de gând să-ți spun abia după-amiază.

— De ce? Nu sunt un țânc, Lisa, am răspuns eu. Adică, sigur, am ținut la Daisy, dar nu-i ca și cum ar fi fost câinele meu. Și nici ca și cum aș mai vedea-o.

— M-am gândit că o să fii foarte trist, a zis ea.

— Sunt trist! am zis. Dar n-o să-ncep să plâng sau mai știu eu ce.

— Bine, a zis ea dând aprobator din cap și uitându-se la mine.

— Ce-i? am zis eu neliniștit.

— Nimic, a răspuns ea. Ai dreptate, nu ești un țânc. S-a uitat la steaua de plastic lipită încă de degetul ei mare și pe urmă, fără să mai spună nimic altceva, s-a aplecat și mi-a lipit-o pe frunte.

— Ar trebui să-l suni pe Auggie după-amiază, a adăugat.

— De ce? am întrebat.

— De ce? a ridicat ea din sprâncene. Ca să-i spui ce rău îți pare pentru Daisy. Să-i prezinți condoleanțe. Pentru că este cel mai bun prieten al tău.

— Da, bine, am mormăit eu dând din cap.

— Da, bine, a repetat ea.

— Gata, Lisa, am priceput! am zis.

— Morocănosul Morocănilă, a zis ea în drum spre ieșire. Ai trei minute, Chris. Pe urmă trebuie să te scoli. Altfel pun dușul pe tine.

— Închide ușa în urma ta! am strigat eu după ea.

— Te rog! a strigat ea de pe hol.

— Închide ușa în urma ta, TE ROG! am gemut eu.

Ea a închis ușa trântind-o.

Tare enervantă poate fi uneori!

Am luat steaua de pe frunte și m-am uitat la ea. Mama pusese stelele acelea pe tavan imediat după ce ne mutaserăm. Pe-atunci se străduia din răsputeri să mă facă să-mi placă noua noastră casă din Bridgeport. Promisese chiar că o să ne luăm un câine după ce ne instalăm. Dar nu ne-am luat niciodată câine. Ne-am luat un hamster. Care nu seamănă deloc cu un câine. Nu face nici măcar cât un sfert de câine. Un hamster nu-i

decât un cartof cald cu blană. Adică se mișcă, e drăgălaș și așa mai departe, dar nu lăsați pe nimeni să vă ducă de nas că ar fi același lucru cu un câine. I-am spus hamsterului Lude. Dar nu era Daisy.

Săraca Daisy. Nu-mi vine să cred că nu mai e.

Dar nu vreau să mă gândesc la ea acum.

Am început să mă gândesc la toate lucrurile pe care le aveam de făcut după-amiază. Repetiție cu trupa imediat după ore. De învățat pentru lucrarea la matematică de mâine. Rezumatul de carte pentru vineri. Să joc Halo. Poate să mă uit diseară la *The Amazing Race.*

Am aruncat steaua de plastic prin aer și m-am uitat cum traversa camera învârtindu-se. A aterizat la marginea covorului, lângă ușă.

Aveam o mulțime treabă. Urma să fie o zi plină.

Dar chiar când mă gândeam la toate lucrurile pe care trebuia să le fac azi, mi-am dat seama că gestul de a-l suna pe Auggie nu se număra printre ele.

Prietenii

Nu-mi amintesc exact când au încetat Zack și Alex să-și mai petreacă timpul cu mine și cu Auggie. Cred că pe la începutul grădiniței.

Înainte, ne vedeam cu toții aproape în fiecare zi. Mamele noastre ne duceau de obicei acasă la Auggie, pentru că, fiind bolnav, nu putea ieși mereu din casă. Nu suferea de vreo boală contagioasă sau ceva, dar nu putea ieși din casă. Dar ne plăcea să mergem la el acasă. Părinții lui transformaseră subsolul într-o cameră de joacă uriașă. Parcă era un magazin de jucării acolo jos. Diverse feluri de table de joc, trenulețe, hochei aerian, fotbal de masă, chiar și o mică plasă elastică în spate. Zack, Alex, Auggie și cu mine petreceam de-a dreptul ore în șir alergând pe-acolo, duelându-ne cât era ziua de lungă cu săbii luminoase și făcând întreceri de alergat călare pe minge. Purtam războaie cu baloane. Făceam munți enormi din cărămizi de carton și ne jucam de-a avalanșa. Mamele noastre ne spuneau Cei Patru Muschetari, pentru că făceam totul împreună. Chiar și după ce toate mamele, mai puțin Isabel, s-au întors la serviciu, bonele noastre au continuat să ne strângă împreună zilnic. Ne duceau în excursie la grădina zoologică din Bronx, sau în vizită la navele de pirați din South Street Seaport. Făceam picnicuri în parc. De câteva ori am mers chiar mai departe, până în Coney Island.

Dar, după ce am început grădinița, Zack și Alex au început să iasă la joacă împreună cu alți copii. Locuiau de partea cealaltă a parcului și mergeau la altă școală decât mine, așa că nu-i mai vedeam la fel de des. Auggie și cu mine mai dădeam uneori peste ei în parc – Zack și Alex împreună cu noii lor tovarăși – și am încercat să stăm împreună de câteva ori. Numai că noilor lor prieteni nu părea să le placă de noi. Bine, nu-i întru totul adevărat. Noilor lor prieteni nu le plăcea *Auggie.* Știu sigur, pentru că mi-a spus Zack. Țin minte că i-am povestit mamei, iar ea mi-a explicat că unii copii s-ar putea simți „stânjeniți” în preajma lui Auggie din cauza felului în care arată. Așa s-a exprimat. „Stânjeniți”. Zack și Alex nu spuneau la fel. Ei foloseau cuvântul „speriați”.

Dar eu știam că Zack și Alex nu erau nici stânjeniți, nici speriați de Auggie, așa că n-am înțeles de ce au încetat și ei să mai iasă cu noi. Vreau să zic că și eu aveam prieteni noi la

școală, dar tot îmi petreceam timpul cu Auggie. Sigur, nu stăteam niciodată cu el și cu noii mei prieteni în același timp, pentru că, în fine, poate fi ciudat să amesteci prietenii chiar și în împrejurările cu totul obișnuite. Cred că adevărul este că nu voiam nici eu să se simtă cineva stânjenit sau speriat.

Dar Auggie avea propriul lui grup de prieteni. Unii care făceau parte dintr-o organizație pentru copii cu „anomalii craniofaciale”, adică de ce suferea Auggie. În fiecare an, toți copiii aceia se duceau împreună cu familiile lor la Disneyland sau în alte locuri amuzante. Auggie adora excursiile acelea. Își făcuse prieteni în toată țara. Numai că prietenii ăștia nu locuiau lângă noi, așa că se întâlnea rar cu ei.

L-am cunoscut, totuși, pe unul dintre acești prieteni ai lui. Un băiat pe nume Hudson. Suferea de alt sindrom decât Auggie. Avea ochii foarte depărtați și cumva bulbucați. El și părinții lui au stat acasă la Auggie câteva zile când au venit în oraș să se întâlnească cu doctorii de la spitalul lui Auggie. Hudson era de-o vârstă cu noi. Îmi amintesc că era foarte pasionat de Pokemon.

În orice caz, am petrecut o zi ca lumea jucându-mă cu el și cu Auggie, deși nu m-am dat niciodată în vânt după Pokemon. Dar pe urmă am ieșit cu toții să mâncăm în oraș, și atunci lucrurile au luat-o razna. Nu-mi vine să cred în ce hal s-a holbat lumea la noi! De obicei, când eram numai eu cu Auggie, oamenii se uitau la el și pe mine nici nu mă observau. Mă obișnuisem cu asta. Dar cu Hudson de față, din cine știe ce motiv, a fost mult mai rău. Lumea se uita întâi la Auggie, pe urmă la Hudson și pe urmă automat la mine, ca și cum se întrebau de ce suferеam și eu. Am văzut un adolescent holbându-se la mine de parcă încerca să-și dea seama ce era aiurea la fața mea. Foarte enervant! Mi-a venit să țip. Abia așteptam să ajung acasă.

A doua zi, știind că Hudson încă mai era acolo, am întrebat-o pe Lourdes dacă nu puteam merge să mă joc acasă la Zack, după școală, în loc să ne ducem la Auggie. Nu că nu mi-ar fi plăcut Hudson. Dar nu mă dădeam în vânt după Pokemon și în niciun caz nu voiam să se holbeze iar lumea la mine, în caz că ieșeam undeva.

Acasă la Zack m-am distrat de minune. A venit și Alex și ne-am jucat toți trei cu mingea în fața verandei lui. M-am simțit de-a dreptul ca pe vremuri, în afară de faptul că nu era și

Auggie cu noi. Dar a fost frumos. Nu s-a holbat nimeni la noi. Nu s-a simțit nimeni stânjenit. Nu s-a speriat nimeni. Era simplu să-ți petreci timpul cu Zack și Alex. Atunci mi-am dat seama că ei nu se mai întâlneau cu noi de ceva vreme. Uneori poate fi dificil să fii prieten cu Auggie.

Spre norocul meu, Auggie nu m-a întrebat niciodată de ce n-am venit la el acasă în ziua aceea. M-am bucurat. Nu știam cum să-i spun că și pentru mine putea fi dificil uneori să fiu prieten cu el.

8:26 dimineața

Nu știu de ce, dar mi-e imposibil să ajung la timp la școală. Sincer nu știu de ce. Se întâmplă același lucru în fiecare zi. Dorm și după ce sună ceasul. Mă trezesc mama sau tata. Indiferent dacă fac duș sau nu, indiferent dacă mănânc zdravăn la micul dejun, sau înghit doar un biscuit, ajungem să ne bramburim înainte de plecare, iar mama sau tata strigă la mine să mă grăbesc să-mi iau haina, să mă grăbesc să-mi leg șireturile. Până și în momentele rare când ieșim la timp pe ușă, eu uit câte ceva, așa că trebuie să mă întorc. Uneori îmi uit caietul de teme. Alteori, trombonul. Nu știu de ce, chiar nu știu. Pur și simplu așa se întâmplă. Indiferent dacă dorm acasă la mama sau acasă la tata, întotdeauna întârzii.

Azi am făcut rapid un duș, m-am îmbrăcat în viteză, mi-am mâncat biscuitul și am reușit să ies pe ușă la timp. Abia după ce-am mers cu mașina un sfert de oră și am ajuns în parcarea școlii mi-am dat seama că mi-am uitat referatul la științe, șortul de sport și trombonul. Un nou record la uitat!

— Glumești, da? a zis mama când i-am spus, uitându-se la mine în oglinda retrovizoare.

— Nu! am răspuns eu, rozându-mi unghiile agitat. Ne putem întoarce?

— Chris, ești deja în întârziere! Pe ploaia asta, îmi ia patruzeci de minute să fac drumul dus-întors. Nu. Te duci în clasă și scriu eu un bilet, ceva.

— Nu mă pot duce fără referat! am protestat eu. Am științe prima oră!

— Trebuia să te gândești la asta de dimineață, înainte să fi plecat de-acasă! a replicat ea. Haide, urnește-te, altfel întârzii la toate. Uite, până și autobuzele școlii pleacă!

Mi-a arătat locul de unde autobuzele școlii începuseră să iasă din parcare.

— Lisa! am zis eu îngrozit.

— Poftim, Chris! a ripostat ea. Ce vrei să fac? Nu mă pot teleporta.

— Nu poți să te duci acasă să-mi aduci tu ce-am uitat?

Și-a trecut degetele prin părul udat de ploaie.

— De câte ori ți-am spus să-ți pregătești lucrurile cu o seară înainte, ca să nu uiți nimic?

— Lisa!

— Bine, a zis ea. Du-te în clasă și-ți aduc lucrurile. Haide, Chris, pleacă!

— Dar trebuie să te grăbești!

— Du-te!

S-a întors și mi-a aruncat privirea aceea pe care mi-o aruncă uneori, când face ochii foarte mari și seamănă cumva cu o pasăre furioasă.

— Coboară din mașină și intră în școală!

— Bine! am zis.

Am năvălit afară din mașină. Începuse să plouă și mai tare, iar eu, evident, nu aveam umbrelă. Ea a coborât geamul portierei.

— Ai grijă să mergi pe trotuar!

— Trombon, referat la științe, șort de sport, i-am spus, numărând pe degete.

— Ai grijă pe unde mergi, a zis ea, încuviințând din cap. Asta-i parcare, Chris.

— Doamna Kastor îmi scade cinci puncte dacă nu-i predau referatul la timp! am răspuns eu. Trebuie să te întorci înainte de recreație!

— Știu, Chris, a zis ea repede. Du-te pe trotuar, scumpule.

— Trombon, referat la științe, șort de sport, am înșirat eu, mergând cu spatele spre trotuar.

— Ai grijă pe unde mergi, Chris! a strigat ea, chiar când un biciclist vira brusc ca să nu dea peste mine.

— Pardon! i-am spus eu biciclistului, care avea un copilaș în coșul din față.

Tipul a dat din cap și s-a îndepărtat pedalând.

— Chris! Fii atent pe unde mergi! a urlat mama.

— Vrei să nu mai urli? am urlat eu.

A respirat adânc și s-a frecat pe frunte.

— Mergi. Pe. Trotuar. TE ROG, a zis ea printre dinții încleștați.

M-am întors, m-am uitat în mod exagerat într-o parte și în alta, apoi am traversat parcarea până la aleea care ducea la intrarea în școală. Deja pleca și ultimul autobuz.

— Ești mulțumită? am zis când am ajuns pe trotuar.

Am auzit-o chiar și de la zece pași cum ofta ușurată.

— Îți las lucrurile la secretariat, a răspuns ea, răsucind cheia în contact și uitându-se peste umăr, în timp ce ieșea din parcare cu spatele.

— Pa, scumpete. Să ai o zi...

— Stai puțin!

Am fugit spre mașină în timp ce încă se mișca. S-a oprit scârțâind.

— Chris!

— Mi-am uitat rucsacul, am zis eu și am deschis ușa să-mi iau rucsacul de pe bancheta din spate.

Am văzut-o cu coada ochiului cum clătina din cap. Am închis ușa mașinii, m-am uitat în amândouă părțile, din nou cât se poate de exagerat, și am luat-o la fugă înapoi spre trotuar. De-acum ploua rău de tot. Mi-am tras gluga pe cap.

— Trombon! Referat la științe! Șort de sport! am strigat, fără să întorc capul spre ea.

Am început să fug pe trotuar spre ușa școlii.

— Te iubesc! am auzit-o strigând.

— Pa, Lisa!

Am intrat chiar înainte de primul clopoțel.

9:14 dimineața

În timpul orei de științe m-am tot uitat la ceas. Pe urmă, cu zece minute înainte de pauză, am cerut voie să merg la baie. Am alergat cât am putut de repede la secretariat și i-am cerut doamnei Denis, bătrânica de treabă de la birou, ce-mi lăsase mama.

— Îmi pare rău, Christopher, dar mama ta nu ți-a lăsat nimic, a zis ea.

— Poftim? am zis eu.

— Trebuia să vină la o anumită oră? m-a întrebat ea, uitându-se la ceas. Am fost aici toată dimineața. Sigur nu mi-a scăpat.

Probabil a văzut ce față am făcut, pentru că mi-a făcut semn cu mâna să trec după birou. A arătat spre telefon.

— Ce-ar fi s-o suni, dragă?

Am sunat-o pe mama pe mobil și mi-a răspuns căsuța vocală.

— Bună, mama, sunt eu și… tu n-ai venit și este… M-am uitat la ceasul mare de pe perete.

— Este nouă și paisprezece minute. Dacă nu apari în următoarele zece minute, o pățesc rău, așa că… Mulțumesc mult, Lisa!

Am închis.

— Sunt sigură că o să apară dintr-o clipă în alta, a zis doamna Denis. Pe autostradă e aglomerație mare din cauza șantierelor. Și plouă rău afară…

— Mda, am încuviințat eu și m-am întors în clasă.

La început m-am gândit că s-ar putea să am noroc. Doamna Kastor n-a pomenit nimic de referate. Pe urmă, chiar când suna, ne-a amintit să-i lăsăm toți referatele pe birou, la ieșire.

Am așteptat până când a plecat toată lumea și pe urmă m-am apropiat de ea la tablă.

— Doamnă Kastor? am zis.

— Da, Christopher?

— Știți, îmi pare rău, dar mi-am uitat referatul acasă azi-dimineață.

Ea a continuat să șteargă tabla.

— Îl aduce mama, dar a prins-o ploaia? am adăugat.

Nu știu de ce, dar când vorbesc cu profesorii și devin agitat, vocea mi se ridică la sfârșitul fiecărei fraze.

— Este a patra oară în acest semestru când îți uiți tema, Christopher, a zis ea.

— Știu, am răspuns eu, apoi am ridicat din umeri și am zâmbit. Dar n-am știut că știți și *dumneavoastră.* Ha!

Nici măcar n-a schițat un zâmbet la tentativa mea de glumă.

— Înseamnă cinci puncte mai puțin, Chris, a zis ea.

— Chiar și dacă vă aduc tema în recreația viitoare?

Știu că deja aveam o voce plângăcioasă.

— Regulile sunt reguli.

— Este foarte nedrept, am murmurat eu în barbă, clătind din cap.

Pe urmă a sunat din nou și am intrat la ora următoare înainte să apuce ea să răspundă.

10:05 dimineața

Domnul Wren, profesorul de muzică, s-a supărat la fel de tare pe mine că mi-am uitat trombonul cum se supărase și doamna Kastor pentru temă. În plus, îi spusesem domnului Wren că fata care cânta la primul trombon, Katie McAnn, putea să ia azi trombonul meu ca să repete soloul pentru concertul de primăvară care urma să aibă loc miercuri seara. Trombonul lui Katie fusese dat la reparat și singurul care mai exista era atât de îndoit, încât nu-l puteai întinde dincolo de poziția a patra. Așa că nu numai domnul Wren s-a înfuriat, ci și Katie. Iar Katie e genul de fată care nu-ți dorești să se înfurie pe tine. Este cu un cap mai înaltă decât toți ceilalți și, când se înfurie, se uită la oameni de-i bagă în sperieți.

Oricum, i-am spus lui Katie că mama era în drum spre școală cu trombonul meu, așa că nu m-a privit urât chiar imediat. Domnul Wren i-a dat trombonul îndoit să-l folosească în timpul orei și în felul ăsta n-a rămas pe dinafară. Când cineva își uită instrumentul, domnul Wren îl pune de obicei să stea în liniște deoparte și să se uite cum repetă orchestra. N-ai voie să citești, nici să-ți faci temele. Doar stai și asculți repetiția orchestrei. Nu-i chiar cea mai pasionantă experiență din lume. Eu, desigur, am fost nevoit azi să stau pe dinafară, din moment ce pentru mine nu mai rămăsese niciun instrument.

În timpul pauzei, am alergat la secretariat să-mi iau lucrurile pe care mama trebuia să le fi lăsat deja. Dar ea tot nu apăruse.

— Sunt sigură că-i prinsă în trafic, a intervenit doamna Denis.

Am clătinat din cap.

— Nu, cred că știu ce s-a întâmplat, am răspuns eu morocănos.

Îmi venise în minte în timp ce urmăream repetiția orchestrei.

Isabel.

Păi, sigur că da! Tocmai murise Daisy. Probabil că se mai întâmplase și altceva. Poate ceva legat de Auggie. Iar Isabel o sunase pe mama. Și mama, ca de obicei, lăsase baltă tot ce avea de făcut ca să sară în ajutorul familiei Pullman.

După cum o cunoșteam, probabil că era acasă la familia Pullman chiar în clipa asta! Pun pariu că Isabel o sunase în timp ce se întorcea la școală cu trombonul meu, cu referatul la științe și cu șortul de sport pe bancheta din spate și, bam!,

mama uitase complet de mine. Păi, sigur că așa se întâmplase! Nici n-ar fi fost prima oară.

— Vrei s-o mai suni o dată? a zis amabilă doamna Denis și mi-a întins telefonul.

— Nu, mulțumesc, am mormăit eu.

M-am întors la ora de muzică și Katie a venit la mine.

— Unde-i trombonul? a zis ea.

Sprâncenele îi ajunseseră practic în mijlocul frunții.

— Ai spus că-l aduce mama ta!

— E prinsă în trafic, m-am scuzat eu. Dar îl aduce când vine să mă ia de la școală.

Katie mă intimida la fel de tare ca profesorii, cred.

— Nu poți să vii să ne întâlnim la cinci și jumătate după ore?

— De ce-aș vrea să aștept până la cinci și jumătate? a răspuns ea, țâțâind.

Mi-a aruncat aceeași privire pe care mi-o aruncase când îmi golisem din greșeală scuipatul din trombon în paharul ei de hârtie, cu câteva săptămâni în urmă.

— Of, mulțumesc, Chris! Acum o să-mi iasă complet varză soloul meu de la concert. Și va fi numai vina ta!

— Nu-i vina mea, am zis eu. Mama trebuia să-mi aducă lucrurile!

— Ești așa de… cretin, a mormăit ea.

— Ba tu ești, am răspuns eu deosebit de inteligent.

— Ai urechile clăpăuge!

A strâns pumnii mici și s-a îndepărtat cu brațele drepte pe lângă corp.

— Ha! i-am răspuns eu, dând ochii peste cap.

Pentru restul clasei, mi-a aruncat peste suportul de portative cea mai urâtă privire pe care v-o puteți imagina. Dacă privirile ar putea ucide, Katie McAnn ar fi criminal în serie.

Toate astea puteau fi evitate dacă mama nu m-ar fi lăsat baltă azi! Eram foarte furios pe ea. Frate, diseară o să-i pară rău. Deja mi-o imaginam venind să mă ia de la școală, cu replica pregătită: „Iartă-mă, scumpule! A trebuit să mă duc la familia Pullman pentru că au avut nevoie de ajutor cu bla-bla”.

Eu aveam să-i răspund: „Bla-bla-bla.”

Iar ea urma să zică: „Hai, scumpete, știi că uneori au nevoie de ajutorul nostru.”

„Bla-bla-bla!”

Spațiu

Când Auggie a împlinit cinci ani, cineva i-a făcut cadou o cască de astronaut. Nu-mi amintesc cine. Auggie a început să poarte casca aia tot timpul. Peste tot. În fiecare zi. Știu că lumea credea că voia să-și acopere fața – și poate că parțial *așa* era. Dar cred că o purta mai ales pentru că îi plăcea foarte mult spațiul extraterestru. Stelele și planetele. Găurile negre. Tot ce avea legătură cu misiunile Apollo. Auggie a început să le spună tuturor că, atunci când va fi mare, o să se facă astronaut. La început, n-am priceput de ce era atât de obsedat de treaba asta. Dar, la un sfârșit de săptămână, mamele noastre ne-au dus la planetariul de la muzeul de istorie naturală, iar atunci m-a apucat nebunia și pe mine. A fost începutul a ceea ce am numit faza noastră spațială.

Auggie și cu mine trecuserăm până atunci printr-o mulțime de faze. Monștri de pluș. Jucării care țopăiau. Dinozauri. Ninja. Personaje din filmul *Power Rangers* (mi-e și rușine să spun). Dar nimic nu fusese atât de intens ca faza spațială. Ne-am uitat la toate filmele despre univers pe care le-am găsit. Înregistrări din spațiu. Cărți cu poze despre Calea Lactee. Am construit sisteme solare tridimensionale. Am construit machete de nave spațiale. Petreceam ore în șir jucându-ne de-a misiuni spațiale inventate și de-a aterizatul pe Pluto. Devenise planeta noastră preferată pe care voiam să călătorim. Pluto era pentru noi Tatooine[1].

În preajma aniversării mele de șase ani, încă eram prinși zdravăn de faza noastră spațială, așa că părinții mei s-au gândit să-mi facă petrecerea la planetariu. Auggie și cu mine am fost deosebit de entuziasmați! Tocmai se lansase un nou spectacol spațial și încă nu-l văzuserăm. Mi-am invitat toți colegii din clasa întâi. Plus pe Zack și pe Alex, evident. Am invitat-o până și pe Via, dar ea n-a putut să vină, pentru că trebuia să se ducă la altă aniversare în aceeași zi.

Pe urmă, însă, chiar în dimineața zilei mele de naștere, Isabel a sunat-o pe mama și i-a spus că ea și Nate trebuiau să-l ducă pe Auggie la spital. Se trezise cu febră mare și cu pleoapele atât de umflate, că nu le putea deschide. Cu câteva zile înainte suferise o „operație minoră” care trebuia să corecteze o operație dinainte și să-i facă pleoapele mai puțin căzute, dar

---

[1] Planetă fictivă din filmul *Războiul Stelelor*. (N. tr.)

acum se infectaseră. Așa că Auggie urma să meargă la spital, nu la ziua mea.

Mamă, ce-am încasat-o! Dar am încasat-o și mai rău când mi-a spus mama că Isabel o întrebase dacă nu putea s-o ducă ea pe Via la cealaltă petrecere înainte să vină la petrecerea mea. Mama nici nu mă întrebase și se grăbise să răspundă:

— Sigur că da, vă ajutăm cu tot ce putem.

Chiar dacă asta însemna că risca să întârzie la petrecerea *mea!*

— De ce n-o duce Nate pe Via la cealaltă petrecere? am întrebat-o pe mama.

— Pentru că îl duce pe Auggie cu mașina la spital, împreună cu Isabel, a răspuns ea. Nu-i cine știe ce povară pentru mine, Chris. O iau pe Via cu taxiul și pe urmă o urc într-un tren.

— Dar n-o poate duce altcineva pe Via? De ce trebuie s-o faci tocmai tu?

— Isabel nu are timp să sune alte mame, Chris! Dacă n-o iau eu pe Via, nu-i rămâne decât să se ducă la spital cu ei. Iar săraca Via mereu pierde…

— Mami! am întrerupt-o eu. Puțin îmi pasă de Via! Nu vreau să întârzii la petrecerea mea!

— Chris, ce-ai vrea să spun? a răspuns mama. Sunt prietenii noștri. Isabel mi-e bună prietenă așa cum Auggie ți-e bun prieten ție. Iar când prietenii noștri buni au nevoie de ajutor, facem tot ce putem să-i ajutăm, nu-i așa? Nu putem fi prieteni doar când ne convine. Prieteniile bune merită puțin efort suplimentar!

Eu n-am spus nimic și ea m-a pupat pe mână.

— Promit că nu întârzii decât câteva minute, a zis ea.

Dar n-a întârziat doar câteva minute. A ajuns cu o oră și ceva mai târziu.

— Îmi pare tare rău, scumpule. Metroul nu circula… Nu era niciun taxi… Îmi pare rău de tot…

Știam că se simțea oribil, dar am fost foarte furios. Țin minte că până și tata s-a enervat.

Ajunsese atât de târziu, încât pierduse spectacolul spațial.

3:50 după-amiaza

După-amiaza a decurs cam la fel de rău ca dimineața. La ora de sport am stat pe margine, pentru că nu-mi luasem șortul și nu aveam în dulap unul de rezervă. La prânz, toți colegii care stăteau la masă cu Katie McAnn mi-au aruncat priviri urâte. Nici nu-mi mai amintesc celelalte ore. Ultima a fost cea de matematică. Știam că mâine urma să dăm o lucrare importantă, pentru care nu învățasem în weekend. Dar abia când a început doamna Medina recapitularea materiei pentru lucrare mi-am dat seama în ce belea mare eram. Nu pricepeam o iotă. Adică, pe bune, parcă doamna Medina începuse dintr-odată să vorbească într-o limbă inventată pe care toți ceilalți o înțelegeau, numai eu nu. „Bla-bla-coeficient. Pli-plu-numitor." La sfârșit, profesoara s-a oferit să stea de vorbă după ore cu toți cei care mai aveau nevoie de o mână de ajutor la învățat. „Eu sunt ăla, mulțumesc!" Dar aveam repetiție cu trupa la ora aceea, nu mă puteam duce la ea.

Am dat fuga în amfiteatru imediat după ce ne-a dat drumul. Trupa de rock a școlii se întâlnește după ore în fiecare luni și marți după-amiază. Eu fac parte din trupă de numai câteva luni, de la începutul semestrului, dar sunt foarte implicat. De vara trecută iau lecții de chitară, iar tata, care este un chitarist foarte bun, m-a învățat o mulțime de șmecherii grozave. Iar când am primit de Crăciun o chitară electrică, m-am gândit că eram numai bun să mă înscriu și eu în trupă. La început am avut ceva emoții. Știam că cei trei băieți din trupă cântă foarte bine. Dar pe urmă am aflat că se mai înscrie și un băiat dintr-a patra, John, așa că nu aveam să fiu singurul membru nou. John cânta și el tot la chitară. Purta ochelari rotunzi, ca ai lui John Lennon.

Ceilalți trei băieți din trupă erau Ennio, toboșar considerat deja copil-minune, Harry la chitară și Elijah la chitară bas. Elijah e și vocalistul principal și un fel de șef al trupei. Toți trei sunt într-a șasea și fac parte din trupa de rock a școlii încă din clasa a patra, așa că reprezintă un grup unit.

Nu pot spune că au fost foarte încântați când am apărut John și cu mine. Nu că nu s-ar fi purtat *frumos,* dar nu era chiar un frumos *frumos.* Nu ne tratau ca pe niște membri egali ai trupei. Nu ne credeau în stare să cântăm la fel de bine ca ei, se vedea

clar – și, ca să fiu sincer, nici nu cântam. Încercam totuși din răsputeri să ne perfecționăm.

— Domn' B., a zis Elijah după ce am improvizat fiecare pe cont propriu o vreme. Ne-am gândit să cântăm *Seven Nation Army*[2] la concertul de primăvară de miercuri.

Domnul Bowles era îndrumătorul trupei. Avea păr cărunt, legat în coadă de cal, și fusese membru al unei trupe celebre de folk-rock din anii '80 despre care tata, de exemplu, nu auzise niciodată. Dar domnul Bowles era foarte de treabă și se străduia mereu să-i facă pe ceilalți băieți să ne accepte pe mine și pe John. Asta, evident, îi enerva și mai tare pe ceilalți băieți. Și îi făcea să nu le placă deloc domnul Bowles. Își băteau joc de felul cum vorbea el uneori cu ochii închiși. Își băteau joc de coada lui și de gusturile lui muzicale.

— *Seven Nation Army?* a repetat domnul Bowles, parcă impresionat de alegerea acelui cântec. Grozavă piesă, Elijah.

— Asta-i tot a trupei Europe? a întrebat John, pentru că în urmă cu mai multe săptămâni căzuserăm de acord, după multe discuții în contradictoriu, să cântăm la concertul de primăvară piesa *The Final Countdown* a celor de la Europe.

Elijah a chicotit și s-a strâmbat.

— Frate, a răspuns el, fără să se uite la John sau la mine, e cântată de The White Stripes.

Elijah are păr lung, blond, și se pricepe de minune să vorbească prin el.

— N-am auzit niciodată de ei! a zis vesel John.

Aș fi vrut să nu spună asta. Adevărul este că nici eu nu auzisem niciodată de ei, dar aveam destulă experiență cât să mă prefac că-i știam, măcar până ajungeam să descarc piesa diseară. John nu se prea pricepea cum merg lucrurile într-o trupă de rock. Trebuie să menții o anumită dinamică a relațiilor. Să dai aprobator din cap și să ții pasul cu ceilalți, dacă vrei să te integrezi. John nu se prea pricepea să se integreze.

Elijah a râs și s-a întors să-și acordeze chitara.

John s-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor mici și rotunzi și a făcut o față care parcă zicea: „Eu sunt pe câmpii, sau ei sunt duși cu capul?"

I-am răspuns ridicând din umeri.

---

[2] Melodie a trupei americane rock The White Stripes. (N. tr.)

John și cu mine ne-am făcut propriul nostru grupuleț, în trupa de rock. Stăm împreună în pauze și glumim între noi, mai ales de când ceilalți trei stau împreună și glumesc între ei. În fiecare joi mă duc după ore acasă la John și repetăm împreună, sau ascultăm melodii clasice rock ca să părem că ne pricepem la fel de bine ca ceilalți băieți. Și pe urmă să putem propune și noi ce piese să cântăm. Până acum am propus *Yellow Submarine* și *Eye of the Tiger.* Dar Elijah, Harry și Ennio s-au opus la amândouă.

Mie mi-a convenit, pentru că-mi plăcea mult *The Final Countdown,* pe care o propusese domnul Bowles. *It's the final countdown!*[3]

— Nu știu, băieți, a zis domnul Bowles. Nu sunt sigur că avem suficient timp să învățăm o piesă nouă-nouță de azi până miercuri. Ce-ar fi să rămânem la *The Final Countdown*?

A cântat la clape primele note ale melodiei, iar John a început să dea ritmic din cap.

Pe urmă Elijah a început niște acorduri strașnice la bas, care s-au dovedit a fi începutul de la *Seven Nation Army.* Ca la un semn, s-au pus pe cântat și Harry, și Ennio. Se vedea cât se poate de clar că repetaseră piesa de multe ori până atunci.

La un moment dat, în timpul celui de-al doilea refren, domnul Bowles a ridicat mâna să-i oprească.

— Bine, fraților, a zis el, dând aprobator din cap. Sună absolut nemaipomenit. Strașnic bas, Elijah. Dar trebuie să poată cânta toată lumea piesa până la concert, așa-i? Flăcăii ăștia doi trebuie să aibă și ei posibilitatea s-o învețe, a arătat el spre mine și spre John.

— Nu sunt decât acorduri de bază! a zis Elijah. În de major și sol major! Și major. Re major. Știți să cântați un acord în re major, da?

S-a uitat la noi de parcă eram extratereștri.

— Nu se poate să nu știți!

— Eu știu, am răspuns repede, aranjându-mi degetele pe coarde.

— Nu-mi place deloc acordul în re major! a zis John.

— E foarte ușor! a zis Elijah.

---

[3] „E numărătoarea inversă" — vers din piesa *The Final Countdown* cântată de trupa Europe. (N. tr.)

— Dar cum rămâne cu *The Final Countdown?* s-a văicărit John. Am repetat piesa săptămâni în șir!

A început să cânte aceeași parte introductivă pe care tocmai o cântase domnul B, dar, sincer, nu suna prea grozav.

— Strașnic, frate! a zis domnul B. și a bătut palma cu John.

Am observat că Elijah îi zâmbea lui Harry, care se uita în jos ca și cum s-ar fi străduit să nu râdă.

— Băieți, trebuie să fim corecți, i-a zis domnul B. lui Elijah.

— Treaba stă așa, a răspuns Elijah. La concertul de primăvară putem cânta numai o piesă și noi vrem să cântăm *Seven Nation Army.* Majoritatea decide.

— Dar nu asta am *spus* că o să cântăm! a strigat John. Nu-i corect, ați fost de acord să cântăm *The Final Countdown,* iar eu și Chris am pierdut o grămadă de vreme să învățăm piesa...

Trebuie să recunosc, John are curaj dacă vorbește așa cu unul dintr-a șasea.

— Îmi pare rău, frate, a zis Elijah potrivindu-și amplificatorul.

Dar nu arăta ca și cum i-ar fi părut rău.

— Bun, hai să ne liniștim, băieți, a zis domnul B. cu ochii închiși.

— Domn' B? a zis Ennio și a ridicat mâna de parcă era la ore. Chestia e că pentru noi trei o să fie ultimul concert înainte de absolvire.

A arătat cu bățul de la tobe spre Harry Elijah și el însuși.

— Da, la anul terminăm! i-a dat dreptate Elijah.

— Vrem să cântăm o piesă care ne place cu adevărat, și-a terminat Ennio ideea. *The Final Countdown* nu ne reprezintă muzical.

— Dar nu-i corect! a zis John. E trupa rock *a școlii.* Nu-i trupa ta! Nu poți proceda așa!

— Frate, la anul n-ai decât să cânți ce vrei tu, a răspuns Elijah, arătând de parcă voia să doboare ochelarii lui John cu un bobârnac. Din partea mea, poa' să fie și *Puff the Magic Dragon.*

Asta i-a făcut să râdă pe ceilalți băieți.

Domnul Bowles a deschis în sfârșit ochii.

— Gata, băieți, ajunge, a zis, ridicând palmele. Uite cum facem. Să vedem cât de bine reușiți voi doi să învățați *Seven Nation Army* mâine și poimâine, a arătat el spre mine și spre John. Repetăm un pic și azi. Finisăm puțin și *The Final*

Countdown. Mâine vedem care piesă sună mai bine. Dar la sfârșit eu hotărăsc ce cântăm, bine? Cum vi se pare?

John a încuviințat nerăbdător, dar Elijah a dat ochii este cap.

— Bun, mai întâi *The Final Countdown,* a zis domnul Bowles și a bătut din palme de două ori. De la început. Hai, băieți! De sus. Ennio, trezește-te! Harry! Elijah, îi dăm drumul, frate. La patru. Unu. Doi. Trei...

Am cântat piesa. Chiar dacă lui Elijah și celorlalți doi nu le plăcea, au interpretat-o impecabil. De fapt, mi s-a părut că a fost de-a dreptul grozav.

— A sunat nemaipomenit! a zis John când s-a terminat.

A ridicat mâna în aer să bată palma cu mine, iar eu i-am făcut pe plac, dar fără chef.

— Mă rog, a zis Elijah, scuturându-și părul de pe față.

Am petrecut restul orei descifrând *Seven Nation Army.* Dar John tot greșea și ne cerea s-o luăm de la capăt. Nu suna bine deloc.

— Băieți, se aude fantastic! a zis mama lui John, care tocmai intrase în sala trupei.

Încerca să aplaude ținând în același timp în mână o umbrelă udă.

Domnul B. s-a uitat la ceas.

— Văleu, s-a făcut cinci jumate? Frate! Băieți, am o cântare diseară. Trebuie să strângem. Hai, încuiați toate instrumentele.

Am început să-mi bag chitara în cutie.

— Dați-i bătaie, nu stați! a zis domnul B, strângând microfoanele.

— Ne vedem mâine, domn’ B! a zis John, gata de plecare primul. Pa, Elijah, pa Ennio, pa, Harry! i-am salutat și le-am făcut cu mâna. Ne vedem mâine!

I-am văzut pe cei trei aruncându-și priviri unii altora, dar i-au făcut semn de rămas-bun din cap.

— Pa, Chris! a zis John tare din ușă.

— Pa, am mormăit eu.

Îmi plăcea tipul, chiar îmi plăcea. Când eram numai noi, era nemaipomenit. Dar în același timp putea să nu se prindă de nimic din ce se petrecea în jur. Parcă aș fi fost prieten cu SpongeBob.

După ce John și mama lui au plecat, Elijah s-a dus la domnul Bowles, care strângea cablurile microfoanelor.

— Domn’ B, a zis el, deosebit de politicos. Se poate, vă rugăm, să cântăm *Seven Nation Army* miercuri seară?

În momentul acela a venit mama lui Ennio să-i ia pe toți trei.

— Vedem mâine, frate, a răspuns distrat domnul Bowles, înghesuind în debara ce mai rămăsese din echipament.

— Da, o să alegeți *The Final Countdown,* a zis Elijah și pe urmă a ieșit pe ușă.

— Pa, băieți, le-am spus lui Harry și lui Ennio în timp ce ieșeau după Elijah.

— Pa, frate, mi-au zis amândoi.

Domnul B. a încuiat debaraua. Pe urmă s-a uitat la mine parcă surprins să vadă că încă mai eram acolo.

— Unde-i mama ta?

— Cred că întârzie.

— N-ai telefon mobil?

Am dat din cap că da, mi-am pescuit mobilul din rucsac și l-am deschis. Nu aveam nici mesaje, nici apeluri ratate de la mama.

— Hai, sun-o! a zis domnul B. după câteva minute. Trebuie s-o întind.

5:48 după-amiaza

Chiar când mă pregăteam s-o sun, a bătut tata la ușa sălii. Am rămas absolut surprins. Nu mă mai luase niciodată de la școală lunea.

— Tată! am zis.

A zâmbit și a intrat.

— Îmi pare rău că am întârziat, a zis el scuturându-și umbrela.

— Dumnealui e domnul Bowles, i-am spus eu.

— Încântat de cunoștință! a zis repede domnul B, deja pornit spre ușă. Îmi pare rău că nu pot rămâne să stăm puțin de vorbă. Ai un băiat grozav!

Pe urmă a plecat.

— Nu uita să încui ușa în urma ta, Chris! a mai strigat el încă o dată de pe hol.

— Așa am să fac! am zis destul de tare cât să mă audă. M-am întors spre tata.

— Ce faci aici?

— M-a rugat mama să trec să te iau, a răspuns el, ridicându-mi rucsacul.

— Dă-mi voie să ghicesc, am zis sarcastic în timp ce-mi puneam haina. S-a dus la Auggie acasă azi, așa-i?

Tata a părut surprins.

— Nu, a zis el. Totu-i în regulă, Chris. Pune-ți gluga, plouă de rupe.

Am pornit spre ușă.

— Și atunci, ea unde-i? De ce n-a venit să-mi aducă lucrurile? am zis eu furios.

Tata mi-a pus o mână pe umăr, din mers.

— Nu vreau să te îngrijorezi, dar… Mama a avut azi un mic accident de mașină.

M-am oprit.

— Poftim?

— E cât se poate de bine, a zis el și m-a strâns de umăr. N-ai de ce să-ți faci griji. Te asigur.

Mi-a făcut semn să merg mai departe.

— Și atunci, unde-i? am întrebat eu.

— E încă la spital.

— La spital? am strigat.

Iar m-am oprit.

— Chris, e bine, crede-mă, a zis tata și m-a apucat de cot. Numai că și-a rupt piciorul. Are un ghips enorm.

— Serios?

— Da.

Mi-a ținut ușa să ies, în timp ce-și deschidea umbrela.

Mi-am tras gluga pe cap și am traversat repede parcarea. Ploua cu găleata.

— A lovit-o o mașină?

— Nu, ea conducea, a răspuns tata. S-ar părea că ploaia a inundat puțin șoseaua, un camion de la construcții a derapat, mama a reușit să-l evite, dar a agățat-o mașina de pe banda din stânga. Femeia din cealaltă mașină e și ea bine. Mama-i bine. Piciorul o să fie bine. Toată lumea-i bine, slavă Domnului.

S-a oprit în dreptul unei mașini roșii pe care n-o mai văzusem.

— E nouă? am zis eu nedumerit.

— E închiriată, a răspuns el repede. Mașina mamei a fost avariată. Hai, sus!

M-am urcat pe bancheta din spate. Aveam deja adidașii uzi leoarcă.

— Mașina ta unde-i?

— M-am dus de la gară direct la spital, a zis el.

— Ar trebui să-l dăm în judecată pe cel care conducea camionul de la șantier, am spus, în timp ce-mi puneam centura.

— A fost un accident aiurea, a mormăit el.

A pornit mașina și a început să iasă din parcare.

— Când s-a întâmplat? am întrebat.

— Dimineață.

— Dimineață la ce oră?

— Nu știu. Pe la nouă? Tocmai mă apucasem de lucru când m-au sunat de la spital.

— Stai puțin, cine te-a sunat știe că tu și mama divorțați?

S-a uitat la mine în retrovizor.

— Chris, a zis el, mama ta și cu mine vom fi mereu alături unul pentru celălalt. Știi asta.

— Bine, am zis eu și am ridicat din umeri.

M-am uitat pe fereastră. Era momentul acela din zi când soarele a apus, dar luminile de pe stradă încă nu sunt aprinse. Străzile erau negre și lucioase de la ploaie. Toate luminile roșii

și albe ale mașinilor se vedeau reflectate în băltoacele de pe șosea.

Mi-am imaginat-o pe mama dimineață, conducând prin ploaie. Oare se întâmplase imediat după ce mă lăsase la școală, sau când se întorcea cu lucrurile mele?

— De ce te-ai gândit că se ducea acasă la Auggie?

— Nu știu, am răspuns eu, continuând să mă uit pe fereastră. Pentru că a murit Daisy. M-am gândit că poate…

— A murit Daisy? a zis el. Vai de mine, n-am știut! Când s-a întâmplat?

— Au eutanasiat-o aseară.

— Era bolnavă?

— Tată, nu știu toate amănuntele!

— Bine, nu-mi da în cap.

— Mi-ar fi… Aș fi vrut să-mi fi spus mai devreme despre accident! Trebuia să-mi fi spus cineva.

Tata s-a uitat iar la mine în oglinda retrovizoare.

— N-avea rost să te alarmăm, Chris. Totul era sub control. Oricum nu puteai face nimic.

— Am așteptat-o pe mama toată dimineața să se întoarcă la școală cu lucrurile mele! am zis, încrucișând brațele la piept.

— A fost o zi înnebunitoare pentru noi toți, Chris, a replicat el. Eu mi-am petrecut-o completând declarații despre accident, formulare de asigurări și de închiriat altă mașină, făcând o groază de drumuri la spital…

— Aș fi putut veni cu tine la spital, am zis.

— Atunci, norocul tău, a zis el, bătând darabana cu degetele pe volan. Mergem acolo chiar acum.

— Stai puțin, mergem la spital? am zis eu.

— Mama tocmai a fost externată, ne ducem s-o luăm.

S-a uitat iar la mine în oglinda retrovizoare, dar eu m-am uitat în altă parte.

— Nu-i așa că-i grozav?

— Mda.

O vreme am mers în tăcere. Ploaia cădea șiroaie. Tata a mărit viteza ștergătoarelor de parbriz. Mi-am rezemat capul de geam.

— Ziua asta a fost urâtă rău, am zis încet.

Am suflat peste geam să-l aburesc și am desenat cu degetul o față tristă.

— Ești bine, Chris?
— Da, am mormăit. Urăsc spitalele, atâta tot.

Vizita la spital

Prima și singura dată când am mers la spital a fost ca să-l vizitez pe Auggie. Aveam vreo șase ani. Auggie mai făcuse vreun milion de operații până atunci, dar era prima oară când mama mă considera destul de mare să merg în vizită la el.

De data asta se operase ca să-i scoată „butoniera” de la gât. Așa îi spunea el tubului traheal, o chestie de plastic pe care o avea efectiv înfiptă în gât, chiar sub mărul lui Adam. „Butoniera” i-o făcuseră doctorii lui Auggie când se născuse, ca să poată respira. Acum i-o dădeau jos, pentru că Auggie putea respira singur.

Auggie se arăta deosebit de încântat de operația asta. Ura butoniera aceea. Iar când spun că o ura, vreau să spun că *o ura* cu adevărat! Ura că sărea atât de tare în ochi și că nu avea voie s-o acopere. Ura că nu putea înota în piscină din cauza ei. Și cel mai tare ura că uneori se înfunda fără motiv și începea să tușească de parcă s-ar fi sufocat, de parcă nu mai putea respira deloc. Isabel și Nate trebuiau atunci să înfigă un tub în ea și s-o desfunde, ca să intre aer din nou. I-am văzut făcând asta de vreo două ori și te cam băga în sperieți.

Îmi amintesc că eram foarte bucuros că-l pot vizita pe Auggie după operație. Spitalul era în centrul orașului și mama mi-a făcut surpriza să ne oprim la magazinul FAO Schwartz ca să-i cumpăr lui Auggie un cadou frumos (un set Lego cu *Războiul Stelelor)* și încă ceva mic pentru mine (un Ewok de pluș). După ce am cumpărat jucăriile, mama și cu mine am mâncat de prânz la restaurantul meu preferat, care face cei mai buni hotdogi lungi de un cot și cele mai bune milkshake-uri de ciocolată de pe planetă.

Pe urmă, după masă, ne-am dus la spital.

— Chris, să știi că vei vedea și alți copii care se operează la față, mi-a spus mama încet când am intrat pe ușa spitalului. Unii ca Hudson, prietenul lui Auggie, știi? Ține minte să nu te holbezi la ei.

— Nu m-aș holba niciodată! am răspuns eu. Mă scoate din sărite când se holbează alții la Auggie, mami.

Țin minte că în timp ce mergeam pe hol spre salonul lui Auggie am văzut o mulțime de baloane peste tot, iar pe pereți erau postere cu prințese Disney și cu supereroi. Mi s-a părut nemaipomenit. Semăna cu o petrecere aniversară uriașă.

Am tras cu ochiul în câteva încăperi pe lângă care treceam și atunci mi-am dat seama ce voia să spună mama. Copiii aceia semănau cu Auggie. Nu că semănau exact cu el, deși vreo doi chiar semănau, dar sufereau de anomalii faciale. Unii aveau fețele bandajate. Am văzut în fugă că o fată avea o umflătură gigantică pe obraz, mare cât o lămâie.

Am strâns-o pe mama de mână și mi-am adus aminte să nu mă holbez, așa că mi-am lăsat privirea jos și am mers ținându-l strâns pe Ewok cel de pluș.

Când am ajuns în salonul lui Auggie, m-am bucurat să văd că Isabel și Via erau deja acolo. Au venit amândouă la ușă în întâmpinarea noastră și ne-au sărutat bucuroase în semn de salut.

Ne-au condus la Auggie, care avea patul de la fereastră. În timp ce treceam pe lângă patul de la ușă, mi s-a părut că Isabel încerca să nu mă lase să-l văd pe copilul din el. Așa că m-am uitat repede peste umăr după ce am trecut. Băiatul din pat, în vârstă de vreo patru ani, se uita la mine. Sub nas, unde trebuia să înceapă gura, avea o gaură roșie enormă, iar în gaură era ceva care semăna cu o bucată de carne crudă. În carnea aceea parcă avea înfipți dinți, iar de marginea găurii atârnau bucăți de piele zdrențuită. Mi-am ferit privirea cât de repede am putut.

Auggie dormea. Părea așa mic în patul mare de spital! Avea gâtul înfășurat în tifon alb, iar tifonul se pătase cu sânge. În braț avea înfipte niște tubulețe, și alt tub în nas. Gura îi era deschisă larg și din ea îi atârna limba pe obraz. Părea cam gălbuie și tare uscată. Îl mai văzusem pe Auggie adormit, dar niciodată nu dormise așa.

Le-am auzit pe mama și pe Isabel vorbind despre operație cu vocea joasă pe care o foloseau când nu voiau ca eu sau Auggie să auzim ce spuneau. Ziceau ceva despre complicații și despre cum fusese totul o vreme „pe muchie de cuțit”. Mama a îmbrățișat-o pe Isabel și n-am mai ascultat ce vorbeau.

Mă holbam la Auggie și-mi doream să închidă gura în somn.

Via a venit și s-a așezat lângă mine. Avea cam zece ani pe-atunci.

— Frumos din partea ta că ai venit să-l vizitezi pe Auggie.

Am dat din cap.

— O să moară? am șoptit.

— Nu, mi-a răspuns ea tot în șoaptă.
— De ce îi curge sânge? am întrebat.
— Acolo l-au operat, a răspuns ea. Se vindecă.
Am încuviințat din nou.
— De ce are gura deschisă?
— N-o poate ține altfel.
— De ce suferă băiatul din celălalt pat?
— E din Bangladesh. Are gură de lup. Părinții lui l-au trimis aici la operație. Nu vorbește englezește deloc.
M-am gândit la gaura roșie, enormă din fața băiatului. La bucățile de piele zdrențuită.
— Te simți bine, Chris? a întrebat blând Via și m-a înghiontit. Lisa? Lisa, Chris nu arată prea bine...
Exact în clipa aceea mi-au explodat în stomac hotdogul de-un cot și milkshake-ul de ciocolată. Am vomitat pe mine, pe cutia uriașă cu piese de Lego pe care i-o adusesem lui Auggie și mai ales pe podea, lângă patul lui.
— Vai de mine! a strigat mama, uitându-se după șervețele. Of, scumpule!
Isabel a găsit un prosop și a început să mă curețe cu el. Între timp, mama ștergea frenetic podeaua cu un ziar.
— Nu, Lisa! Nu-ți face probleme, a zis Isabel. Via, draga mea, caută o infirmieră și roag-o să vină să facă curat.
Între timp îmi ștergea bucăți de cârnat de pe bărbie.
Via, care părea gata să verse și ea, s-a întors calmă și s-a îndreptat spre ușă. Peste câteva minute au apărut câteva infirmiere cu mopuri și găleți.
— Mami, putem merge acasă? țin minte că am spus, cu gustul vomei încă proaspăt în gură.
— Da, scumpete, a zis mama, curățându-mă.
— Îmi pare tare rău, Lisa, a zis Isabel, udând alt prosop la chiuvetă și tamponându-mi fața cu el.
Deja transpiram abundent. M-am întors să ies din salon înainte să fi terminat mama și Isabel să mă curețe. Pe urmă, fără să vreau, am dat cu ochii de băiatul din pat, care se uita în continuare la mine. I-am văzut gaura mare și roșie de deasupra gurii și am început să plâng.
În momentul acela, mama m-a luat pe după umeri, conducându-mă spre ușă. După ce am ieșit din salon, aproape

că m-a luat pe sus până în holul cu lifturi. Îmi îngropasem fața în haina ei și plângeam isteric.

Isabel și Via ne-au urmat afară.

— Îmi pare nespus rău, ne-a zis Isabel.

— Îmi pare nespus de rău, a zis mama.

Murmurau amândouă scuze una pentru cealaltă în același timp.

— Spune-i, te rog, lui Auggie cât de rău ne pare că n-am putut sta.

— Sigur că da, a zis Isabel.

S-a lăsat în genunchi în fața mea și a început să-mi șteargă lacrimile.

— Te simți bine, scumpule? îmi pare rău. Știu că-i mult de asimilat.

Am scuturat din cap.

— Nu-i vorba despre Auggie, am încercat să spun.

Ochii i s-au umplut imediat de lacrimi.

— Știu, a șoptit ea.

Pe urmă mi-a luat obrajii în palme, de parcă-i legăna.

— Auggie e norocos să aibă un prieten ca tine.

A venit liftul. Isabel ne-a îmbrățișat, iar noi am urcat.

În timp ce se închideau ușile, am văzut-o pe Via făcându-mi cu mâna. Deși n-aveam decât șase ani la vremea aceea, m-am gândit, țin minte, că-mi părea rău că nu putea pleca și ea cu noi.

Imediat ce am ajuns afară, mama m-a așezat pe o bancă și m-a îmbrățișat îndelung. N-a spus nimic. Doar mă săruta iar și iar pe creștet.

Când într-un final m-am liniștit, i-am întins păpușa Ewok.

— Poți să te întorci și să i-o dai lui?

— Scumpul meu, asta-i foarte frumos din partea ta, a răspuns ea, dar Isabel o să curețe setul de piese Lego. Va ajunge la Auggie ca nou, nu-ți face griji.

— Nu lui Auggie, celuilalt copil, am zis eu.

M-a privit o secundă de parcă nu știa ce să spună.

— Via spunea că nu vorbește englezește deloc, am zis. Trebuie să fie groaznic de speriat că-i la spital.

Ea a încuviințat ușor din cap.

— Da, a șoptit. Așa trebuie să fie.

A închis ochii și m-a îmbrățișat din nou. Pe urmă m-a dus la recepția spitalului, unde am așteptat până a urcat din nou în lift și pe urmă s-a întors, după cinci minute.

— I-a plăcut? am întrebat.

— Scumpule, a zis ea blând, dându-mi deoparte părul din ochi, l-ai făcut fericit.

7:04 după-amiaza

Când am ajuns la spital, mama stătea în salon într-un scaun cu rotile și se uita la televizor. Avea un ghips uriaș care se întindea de la șold până la gleznă.

— Uite-l pe băiatul meu! a zis ea bucuroasă imediat ce m-a văzut.

A întins brațele spre mine, iar eu m-am dus și am îmbrățișat-o. Am fost ușurat să văd că tata spusese adevărul: în afară de ghips și vreo două zgârieturi pe față, mama părea cât se poate de bine. Era îmbrăcată și gata de plecare.

— Cum te simți, Lisa? a întrebat tata, aplecându-se și pupând-o pe obraz.

— Mult mai bine, a răspuns ea, închizând televizorul și zâmbindu-ne. Perfect pregătită să merg acasă.

— Ți-am adus astea, am zis eu, întinzându-i florile cumpărate de la magazinul de cadouri de la parter.

— Mulțumesc, scumpule! a zis ea și m-a sărutat. Ce frumoase sunt!

M-am uitat în jos la ghips.

— Te doare? am întrebat-o.

— Nu prea tare, a răspuns ea repede.

— Mama e foarte curajoasă, a zis tata.

— De fapt, sunt foarte norocoasă, a zis mama, ciocănindu-și tâmpla.

— Toți suntem foarte norocoși, a adăugat încet tata.

S-a întins și a strâns-o pe mama de mână. Câteva secunde, n-a spus nimeni nimic.

— Mai ai de semnat vreun formular de externare sau altceva? a întrebat tata.

— Am terminat totul, a răspuns ea. Sunt gata să merg acasă.

Tata a trecut în spatele căruciorului.

— Stai puțin, pot s-o împing eu? l-am întrebat pe tata, apucând unul dintre mânerele scaunului.

— Lasă-mă numai s-o scot pe ușă, a zis tata. E un pic dificil de manevrat, cu piciorul ei.

— Cum ți-a mers azi, Chris? a întrebat mama, în timp ce o împingeam pe hol.

M-am gândit ce oribilă fusese ziua. Toată, de la început până la sfârșit. Științe, muzică, matematică, trupa de rock. Cea mai rea zi cu putință.

— Bine, am răspuns.

— Cum a fost la repetiția cu trupa? A devenit Elijah ceva mai de treabă? a întrebat ea.

— A fost bine. El e în regulă, am ridicat eu din umeri.

— Îmi pare rău că nu ți-am adus lucrurile, a zis ea, bătându-mă ușor cu palma pe braț. Probabil că te-ai întrebat ce-am pățit.

— M-am gândit că ai treburi de făcut, am zis.

— A crezut că te-ai dus acasă la Isabel, a râs tata.

— Ba nu! i-am zis eu.

Ajunseserăm la postul asistentelor, iar mama își lua rămas-bun de la ele și ele îi făceau cu mâna, așa că n-a auzit ce spusese tata.

— Nu m-ai întrebat tu dacă mama s-a dus la... a zis tata nedumerit.

— Nu contează, l-am întrerupt eu și m-am întors spre mama. Trupa-i bine. O să cântăm *Seven Nation Army* la concertul de primăvară de miercuri. Mai poți să vii?

— Sigur că pot, a răspuns ea. Dar credeam că veți cânta *The Final Countdown.*

— *Seven Nation Army* e o piesă grozavă, a zis tata.

A început să fredoneze partea de bas și să cânte la o chitară invizibilă, în timp ce așteptam liftul.

Mama i-a zâmbit.

— Țin minte că o cântai și tu la Parlor.

— Ce-i Parlor? am întrebat eu.

— Cârciuma de lângă căminul nostru, a răspuns mama.

— Înainte să te naști tu, amice, a zis tata.

Ușile liftului s-au deschis și am urcat în cabină.

— Mor de foame, am zis.

— Voi, băieți, încă n-ați mâncat de seară? a întrebat mama, uitându-se la tata.

— De la școală am venit direct aici, a răspuns el. Când să fi apucat să mâncăm?

— Ne putem opri la un McDonald's în drum spre casă? am întrebat.

— Mie-mi sună bine, a zis tata.

Am ajuns în holul de jos și ușile liftului s-au deschis.

— Acum pot să împing eu căruciorul? am zis.

— Da, a răspuns el. Mă așteptați acolo, bine?

A arătat spre cea mai îndepărtată ieșire din partea stângă.
— Mă duc să aduc mașina, a adăugat.
A ieșit fuga pe ușa spre parcare. Am împins căruciorul mamei către locul indicat de el.
— Nu-mi vine să cred că încă mai plouă, a zis mama, uitându-se pe ferestrele holului.
— Bag mâna în foc că poți face piruete cu ăsta! am zis.
— Hei, hei! Nu! a strigat mama și s-a apucat de brațele căruciorului, în timp ce eu îl aplecam spre spate. Chris! Am avut parte de destulă agitație pentru azi!
Am lăsat căruciorul pe toate roțile.
— Iartă-mă, mamă.
Am mângâiat-o pe cap. Ea s-a frecat la ochi cu palmele.
— Îmi pare rău, a fost o zi lungă și plină de peripeții.
— Știai că pe Pluto ziua are 153,3 ore? am întrebat-o.
— Nu, nu știam.
Câteva minute n-am mai spus niciunul nimic.
— Hei, apropo, i-ai dat telefon lui Auggie? a zis ea din senin.
— Mamă, am gemut eu, scuturând din cap.
— Ce-i? a zis ea, încercând să se întoarcă în cărucior și să se uite la mine. Nu înțeleg, Chris. Tu și Auggie v-ați certat, sau ceva?
— Nu! Numai că am multe pe cap în momentul ăsta.
— Chris…
A oftat, dar părea prea obosită ca să mai insiste.
Am început să fredonez partea de bas din *Seven Nation Army.*
După câteva minute, mașina roșie a tras în fața ușii și tata a venit fuga cu o umbrelă deschisă. Am împins-o pe mama afară. Tata i-a dat ei să țină umbrela, apoi a împins-o pe rampa pentru cărucioare până la locul din dreapta al mașinii. Vântul se întețise și o rafală mai puternică a întors umbrela mamei pe dos.
— Urcă în mașină, Chris! a zis tata.
A ridicat-o pe mama de subsuori ca s-o mute pe locul din față.
— Îmi cam place să fiu așteptată așa, a glumit mama, dar mi-am dat seama că o durea.
— Merită să-ți rupi femurul pentru asta? i-a răspuns tata tot în glumă, gâfâind.

— Ce-i acela femur? am întrebat, cuibărindu-mă pe bancheta din spate.

— Osul coapsei, a răspuns tata.

Era deja ud leoarcă și o ajuta pe mama să găsească centura de siguranță.

— Mie-mi sună a animal, am zis. Lei, tigri și femuri.

Mama a încercat să râdă la gluma mea, dar transpira tare.

Tata a dat fuga în spatele mașinii și a stat câteva minute să se gândească cum să strângă căruciorul și să-l pună înăuntru. Pe urmă s-a urcat la volan, s-a așezat și a închis ușa. Am stat toți așa o clipă, cu vântul și ploaia vâjâind dincolo de ferestre. Pe urmă tata a pornit mașina. Eram toți uzi leoarcă.

— Mami, am zis eu, după ce mergeam de câteva minute, când ai avut accidentul, dimineață, te duceai spre casă după ce m-ai lăsat pe mine? Sau te întorceai la școală să-mi aduci lucrurile?

Mamei i-a luat o secundă până să răspundă.

— Nu-mi amintesc foarte clar, scumpule.

A întins mâna peste umăr, s-o pot ajunge eu. I-am luat-o și am strâns-o.

— Vreau să știu, am zis.

— Chris, nu-i momentul acum, a zis tata, aruncându-mi o privire severă prin retrovizor. Singurul lucru important este că totul s-a terminat cu bine și că mama e sănătoasă și în siguranță, da? Avem pentru ce să fim recunoscători. Ziua de azi putea fi mult mai urâtă.

Mi-a luat o clipă să înțeleg ce voia să spună. Pe urmă, când am înțeles, m-a trecut un fior rece pe șira spinării.

FaceChat

În primul an după ce ne-am mutat la Bridgeport, părinții noștri s-au străduit să ne adune, pe Auggie și pe mine, măcar de două ori pe lună – fie acasă la noi, fie la Auggie. Am dormit de câteva ori la Auggie, iar Auggie a încercat și el să doarmă la mine o dată, dar n-a mers. Numai că de la Bridgeport până în North River Heights e drum lung cu mașina, iar până la urmă ne întâlneam doar cam o dată la două luni. Cam atunci am început să petrecem mult timp pe FaceChat. În clasa a treia, Auggie și cu mine ne vedeam pe FaceChat în fiecare zi. Hotărâserăm să ne lăsăm codițe de padawan înainte să mă mut eu și în felul ăsta puteam verifica amândoi cât de mult crescuseră. Uneori nici nu vorbeam: lăsam pur și simplu ecranele deschise în timp ce ne uitam amândoi la aceeași emisiune de la televizor sau construiam același Lego în același timp. Uneori ne spuneam ghicitori. De exemplu, ce are talpă, dar nu are picior? Sau ce anume un sărac are, un bogat vrea, iar tu ai muri dacă ai mânca? Chestii dintr-astea ne țineau ocupați cu orele.

Pe urmă, în clasa a patra, am început să ne vedem mai puțin pe FaceChat. N-a fost ceva intenționat. Pur și simplu aveam mai multe lucruri de făcut la școală. Nu doar teme, ci și activități extrașcolare. Fotbal de două ori pe săptămână. Lecții de tenis. Primăvara, robotică. Mi se părea că ratam mereu apelurile lui Auggie, așa că în cele din urmă ne-am stabilit clar discuțiile pe FaceChat pentru miercuri și sâmbătă, chiar înainte de cină.

Treaba a funcționat, deși în cele din urmă am ajuns să vorbim doar miercurea, pentru că în serile de sâmbătă eu aveam diverse activități. Pe la sfârșitul clasei a patra i-am spus lui Auggie că îmi tăiasem codița de padawan. El n-a spus nimic, dar cred că s-a simțit rănit.

Pe urmă, anul ăsta, Auggie a început să meargă și el la școală.

Aproape că nu mi-l pot imagina pe Auggie la școală, sau cum se simte acolo. E destul de greu, oricum, să fii elevul cel nou. Dar să fii elevul cel nou când arăți ca Auggie? Trebuie să fie o nebunie. Și nu numai că a început școala, a început *gimnaziul*! Iar în școala lui, cei dintr-a cincea merg pe aceleași holuri cu

cei dintr-a noua! Demență curată! Tot respectul pentru Auggie, trebuie să ai mult curaj pentru așa ceva.

Singura dată când m-am văzut cu Auggie pe FaceChat în septembrie a fost la câteva zile după ce începuse școala, dar nu părea dornic să stea de vorbă. Am observat că își tăiase și el codița de padawan, însă nu l-am întrebat de ce o făcuse. Mi-am imaginat că a făcut-o din același motiv ca și mine. Adică, știți, codița e semn de tocilar.

M-am dus curios la petrecerea lui Auggie de la bowling, cu câteva săptămâni înainte de Halloween. I-am cunoscut noii prieteni, care mi s-au părut de treabă. Era acolo un tip, Jack Will, tare haios. Dar pe urmă cred că s-a întâmplat ceva între Jack și Auggie, pentru că după Halloween, când am vorbit cu Auggie pe FaceChat, mi-a spus că nu mai erau prieteni.

Ultima dată ne-am văzut pe FaceChat imediat după vacanța de iarnă. Erau la mine prietenii mei Jake și Tyler și jucam Age of War II, iar pe laptop a apărut apelul de la Auggie.

— Băieți, trebuie să răspund, am zis eu și am întors laptopul spre mine.

— Noi ne putem juca pe Xbox? a întrebat Jake.

— Sigur, am zis, arătându-le unde puteau găsi controlerele.

Pe urmă m-am întors cumva cu spatele la ei, pentru că nu voiam să vadă fața lui Auggie. Am acceptat apelul, iar peste câteva clipe, chipul lui Auggie a apărut pe ecran.

— Salut, Chris, a zis el.

— Care-i treaba, Aug? am zis eu.

— Nu ne-am mai văzut de mult.

— Mda, am răspuns.

Pe urmă a început să vorbească despre altceva. Ceva despre un război la el la școală? Despre Jack Will? Nu eram foarte atent la ce spunea, pentru că mă distrăgeau complet Jake și Tyler, care începuseră să-și dea coate, cu gurile deschise, pe jumătate râzând, imediat ce apăruse Auggie pe ecran. Mi-am dat seama că îi văzuseră fața. M-am dus cu laptopul în alt colț de cameră.

— Îhî, i-am spus lui Auggie, încercând să disting ce șușoteau Jake și Tyler.

Cam atât am auzit:

— Ai văzut?

— Era o mască?

— ...incendiu?

— Mai e cineva la tine? a întrebat Auggie.

Probabil băgase de seamă că nu-l ascultam pe bune.

M-am întors spre prietenii mei și le-am spus:

— Ssst, băieți!

Asta i-a făcut să moară de râs. Se vedea clar că încercau să se uite mai bine la ecranul laptopului.

— Da, sunt cu niște prieteni, am mormăit eu rapid și m-am dus din nou în alt colț al camerei.

— Salut, prietenul lui Chris! a zis Jake, venind după mine.

— Ne faci cunoștință cu prietenul tău? a zis tare Tyler, să-l audă Auggie.

Am clătinat din cap în semn că nu.

— Sigur! a zis Auggie de pe ecran.

Jake și Tyler au venit imediat lângă mine și acum stăteam toți trei în fața lui Auggie.

— Salut, a zis Auggie.

Eu știam că zâmbea, dar uneori, pentru cine nu-l cunoaște, zâmbetul lui nu seamănă a zâmbet.

— Salut, au zis încet Jake și Tyler, dând politicos din cap.

Am observat că nu mai râdeau.

— Ei sunt prietenii mei Jake și Tyler, i-am spus eu lui Auggie, arătându-i cu degetul mare. El e Auggie. Din fostul meu cartier.

— Salut, a zis Auggie și a făcut cu mâna.

— Salut, au zis Jake și Tyler, fără să-l privească direct.

— Și? a zis Auggie, dând stângaci din cap. Ce faceți voi, băieți?

— Tocmai deschideam Xboxul, am răspuns eu.

— Grozav! a zis Auggie.

— Ce jucați?

— House of Asterion.

— Super. La ce nivel sunteți?

— Păi, nu știu exact, am zis eu, scărpinându-mă în cap. La al doilea labirint, cred.

— Oho, e unul greu, a zis Auggie. Eu aproape că l-am eliberat pe Tartarus.

— Super.

Am observat cu coada ochiului că Jake îl înghiontea pe Tyler pe la spatele meu.

— Păi, bine, am zis, cred că ne apucăm de jucat.

— Aha, sigur, a zis Auggie. Succes cu cel de-al doilea labirint!
— Bine. Pa, am zis. Sper să se rezolve treaba cu războiul.
— Mulțumesc. Mă bucur că v-am cunoscut, băieți.
— Pa, Auggie, a zis Jake zâmbind.
Tyler a început să râdă. I-am dat un cot fără să se vadă pe ecran.
— Pa, a zis Auggie, dar mi-am dat seama că observase că râdeau.
Auggie observă mereu astfel de lucruri, chiar dacă se preface că nu.
Am închis programul. Imediat după aceea, Jake și Tyler s-au prăpădit de râs.
— Ce naiba aveți? le-am spus eu nervos.
— Frate! a zis Jake. Care-i treaba cu băiatul ăsta?
— N-am mai văzut în viața mea ceva așa urât, a zis Tyler.
— Hei, gata! am răspuns eu defensiv.
— A fost prins într-un incendiu? a întrebat Jake.
— Nu. Așa s-a născut, i-am explicat eu. Nu e vina lui că arată așa. E o boală.
— Stai așa, e molipsitoare? a întrebat Tyler, prefăcându-se speriat.
— Ei, hai, i-am răspuns eu clătinând din cap.
— Și ești prieten cu el? a întrebat Taylor uitându-se la mine de parcă aș fi fost marțian. Văleu, frate!
Chicotea.
— Adică? l-am privit eu serios.
A făcut ochii mari și a ridicat din umeri.
— Nimic, frate. Ziceam și eu.
L-am văzut cum s-a uitat la Jake, care a strâns din buze ca un pește. S-a lăsat o tăcere jenantă.
— Jucăm sau nu? am întrebat după câteva secunde.
Am luat unul dintre controlere.
Ne-am apucat să jucăm, dar n-a mers prea grozav. Eu eram indispus, iar ei făceau în continuare pe bufonii. Era enervant.
După ce-au plecat, am început să mă gândesc la Zack și la Alex și la cum se descotorosiseră ei de Auggie acum mulți ani.
Deși a trecut atâta vreme, încă mi se pare dificil să fiu prieten cu Auggie.

8:22 seara

Imediat ce tata a împins în casă căruciorul în care stătea mama, m-am proțăpit de canapea în fața televizorului cu resturile din meniul Happy Meal de la McDonald's.

— Ia stai puțin, a zis tata scuturând umbrela. Credeam că ai teme de făcut.

— Mă uit numai la ce-a mai rămas din *Amazing Race,* cât mănânc, am răspuns eu. Îmi fac temele după ce se termină.

— E în regulă să procedeze așa? a întrebat-o tata pe mama.

— Oricum emisiunea e aproape de sfârșit, mami! i-am spus eu mamei. Te rog!

— Numai dacă te apuci de teme imediat după ce se termină, a răspuns ea, dar mi-am dat seama că nu era prea atentă, se uita la scările spre etaj și clătina din cap. Cum o să le urc, Angus? l-a întrebat pe tata.

Părea foarte obosită.

— Pentru asta sunt aici, a răspuns tata.

A întors căruciorul cu fața la el, s-a aplecat, a trecut un braț pe sub ea, pe celălalt i l-a pus în jurul spatelui și a ridicat-o din cărucior. Asta a făcut-o pe mama să scoată un țipăt chicotit.

— Uau, tată, ce puternic ești! am zis eu îndesând în gură un cartof prăjit, cu ochii pe ei. Ar trebui să participi la *The Amazing Race.* Mereu vin acolo perechi divorțate.

Tata a început să urce scările ținând-o pe mama în brațe. Râdeau amândoi când se loveau de balustradă sau de pereți. Era plăcut să-i văd așa. Ultima oară când fuseserăm împreună cu toții, urlau unul la altul.

M-am întors și am urmărit restul emisiunii. Chiar când Phil, prezentatorul, anunța ultima pereche ajunsă la punctul de control că fusese eliminată, mi-a bâzâit telefonul. Aveam mesaj de la Elijah.

Chris, deci eu și băieții am hotărât să ne retragem din trupa rock a școlii, ne facem trupa noastră, cântăm miercuri 7NationArmy.

Am mai citit o dată. Pur și simplu rămăsesem cu gura căscată. Se retrăgeau din trupă? Puteau face asta? John urma s-o ia complet razna dacă nu apărea niciunul dintre ei la repetiția de mâine. Și ce însemna asta pentru trupa școlii? Trebuia să cântăm *The Final Countdown* numai eu și John? Groaznic!

Pe urmă a mai venit un mesaj.

intri și tu în trupa noastră? Pe TINE te vrem. Pe John ÎN NICIUN CAZ. Nu face doi bani. Repetăm la mine acasă mâine după școală. Adu-ți chitara.

Tata a coborât la parter.

— E vremea să-ți faci temele, Chris, a zis el încet.

Pe urmă a văzut ce față aveam.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, am zis și am închis telefonul.

Eram în stare de șoc. Mă voiau în trupa lor?

— Tocmai mi-am adus aminte că trebuie să repet pentru concertul de primăvară.

— Bine, dar încet, a zis tata. Mama a adormit cât ai clipi și trebuie s-o lăsăm să se odihnească. Să nu faci zgomot când urci scările. Dacă ai nevoie de ceva, mă găsești în camera de oaspeți.

— Stai puțin, rămâi aici la noapte?

— Rămân câteva zile, mi-a răspuns el. Până când începe mama să se descurce singură.

A început să urce scările ducând cârjele pe care i le dăduseră mamei la spital.

— Îmi poți printa acordurile de la *Seven Nation Army?* l-am întrebat. Trebuie să le învăț până mâine.

— Sigur, a zis el de sus. Dar ține minte: fără zgomot!

North River Heights

Noua noastră casă este mult mai mare decât cea din North River Heights. Înainte locuiam într-un bloc din cărămidă maro, la primul etaj. Aveam numai o baie și o curticică mică. Dar mie-mi plăcea apartamentul nostru, îmi plăcea blocul nostru. Mi-e dor și-acum să pot merge pe jos oriunde vreau. Mi-e dor până și de copacii de ginkgo biloba. Dacă nu știți care sunt copacii ginkgo, să știți că sunt ăia cu un fel de ghinde moi pe care când calci miros a rahat de câine amestecat cu pipi de pisică și cu ceva deșeu toxic. Auggie spunea că miros a vomă de orc, iar mie mi se părea întotdeauna amuzant. În orice caz, mi-e dor de absolut tot din fostul nostru cartier, până și de copacii de ginkgo.

Pe vremea când locuiam în North River Heights, mama avea o florărie mică pe Bulevardul Amesfort care se numea Earth Laughs în Flowers. Muncea aproape toată ziua, de aceea au angajat-o pe Lourdes să aibă grijă de mine. Uite încă ceva de care mi-e dor: Lourdes. Mi-e dor de *empanadas* pe care le făcea. Mi-e dor de cum îmi spunea ea *papi.* Dar după ce ne-am mutat la Bridgeport n-am mai avut nevoie de Lourdes, pentru că mama a vândut florăria și nu mai muncește cu normă întreagă. Acum, mă ia de la școală de luni până miercuri. Joia mă ia de la John și mă lasă acasă la tata, unde stau până duminică.

Când locuiam în North River Heights, tata ajungea de obicei acasă la șapte seara. Acum nu poate ajunge înainte de nouă, pentru că naveta până în oraș e lungă. Inițial, ăsta trebuia să fie un aranjament temporar, pentru că urmau să-l transfere la un birou din Connecticut, dar au trecut trei ani și a rămas tot la vechiul serviciu din Manhattan. Mama și cu tata s-au certat o grămadă pe tema asta.

Vinerea, tata pleacă mai devreme de la slujbă ca să mă poată lua de la școală. De obicei comandăm mâncare chinezească la cină, improvizăm puțin la chitară și ne uităm la un film. Mama se înfurie pe tata că nu mă pune să-mi fac temele cât stau cu el în weekend, așa că atunci când mă întorc duminică seara acasă sunt morocănos și mă chinui să-mi termin temele cu ea. În weekendul ăsta, de pildă, ar fi trebuit să învăț pentru lucrarea de la matematică, dar m-am dus cu tata la bowling și nici nu mi-a dat prin cap să mă apuc de matematică. Greșeala mea.

Însă m-am obișnuit și cu casa din Bridgeport. Cu noii mei prieteni. Cu hamsterul Luke care nu-i câine. Cel mai dor îmi este de faptul că în North River Heights părinții mei păreau să se înțeleagă.

Tata s-a mutat de-acasă vara trecută. Părinții mei se certau întruna înainte de asta, dar nu știu ce l-a apucat să se mute peste vară. Într-o bună zi, din senin, mi-au spus că se despart. Aveau nevoie „să petreacă timp separat” ca să-și dea seama dacă doreau să continue traiul împreună. Mi-au spus că asta n-avea nicio legătură cu mine, că „vor continua amândoi să mă iubească” și să mă vadă la fel de mult ca înainte. Au zis că încă se iubeau, dar că uneori căsniciile sunt ca prieteniile puse la încercare și că oamenii trebuie să rezolve anumite lucruri.

— Prieteniile bune merită puțin efort suplimentar, țin minte că le-am spus.

Cred că mama nici măcar nu și-a adus aminte că ea-mi spusese asta la un moment dat.

9:56 seara

Am ascultat *Seven Nation Army* în timp ce-mi făceam temele. Și am încercat să nu mă gândesc prea mult cum va reacționa John mâine când o să-i spun că intru în cealaltă trupă. Nici nu cred că am de ales. Dacă rămân în trupa școlii, va trebui să cântăm doar eu și el *The Final Countdown* la concertul de primăvară, cu domnul B. la tobe, și vom părea cei mai mari ratați din lume. Nu suntem destul de buni să cântăm numai noi. Îmi amintesc cum încerca Harry să nu râdă azi când cânta John la chitara solo. Dacă urcăm numai noi doi pe scenă, *toți* copiii din public se vor strădui să nu râdă.

Nu-mi pot imagina însă ce-o să facă John când o să afle. Orice om întreg la cap ar lăsa baltă cântarea de miercuri. Dar, după cum îl cunosc pe John, aproape că aș băga mâna în foc că el o să se ducă și-o să cânte singur *The Final Countdown.* Nu-i pasă deloc să se facă de râs în felul ăsta. Mi-l pot imagina cântând din răsputeri și zdrăngănind la chitară, cu domnul Bowles acompaniindu-l din spate la clape. „Doamnelor și domnilor, trupa rock a școlii!” Numai când mă gândesc și deja mă tem pentru el. N-o să treacă niciodată peste rușinea asta.

Mă concentram cu dificultate, așa că temele mi-au luat mai mult decât crezusem. M-am apucat să învăț chiar și pentru lucrarea la matematică, până pe la ora zece. Așa mi-am adus aminte că eram complet varză la matematică.

Lăsasem învățatul pentru ultimul moment și nu înțelegeam o iotă.

Când am deschis ușa camerei de oaspeți, tata era în pat, lucra la laptop. Țineam în mână cartea de matematică de-a cincea, caraghios de grea.

— Hei, tată.

— Nu ești în pat? m-a întrebat el și s-a uitat la mine peste ochelarii de citit.

— Am nevoie de puțin ajutor ca să învăț pentru lucrarea la matematică de mâine.

S-a uitat la ceasul de pe noptieră.

— Cam târziu îți dai seama de asta, nu?

— Am avut o mulțime de teme, i-am răspuns. Și a trebuit să învăț o piesă nouă pentru concertul de primăvară, care-i poimâine. Am o mulțime de lucruri pe cap, tată.

A încuviințat, apoi a pus laptopul deoparte și mi-a făcut semn să mă așez lângă el pe pat. M-am așezat și am deschis cartea la pagina 151.

— Deci, am zis eu, nu mă descurc la problemele cu exemplificări.

— Foarte bine, eu sunt expert în problemele cu exemplificări, a răspuns el zâmbind. Bazează-te pe mine.

Am început să citesc din manual.

— „Jill vrea să cumpere miere din piață. Un negustor vinde borcanul de 740 de grame cu 3,12 dolari. Altul vinde borcanul de 450 de grame cu 2,40 dolari. Care este tranzacția cea mai bună și cât va economisi Jill pe gram dacă o alege pe aceasta?”

Am lăsat cartea jos și m-am uitat la tata, care mă privea fără nicio expresie.

— Păi, bine… a zis el scărpinându-se la ureche. Deci, 740 de grame pentru… cât ai spus? Am nevoie de o foaie de hârtie. Îmi dai tu carnetul de acolo?

M-am întins până la capătul patului și i-am dat carnetul. A început să scrie în el, m-a pus să repet problema și pe urmă a scris mai departe.

— Bine, bine, deci… a zis el și a întors carnetul spre mine ca să văd ce scrisese acolo. Întâi trebuie să împărți numerele ca să afli prețul pe gram, iar pe urmă…

— Stai, stai puțin, am clătinat eu din cap. Asta-i partea pe care nu o înțeleg. De unde știi când trebuie să împărți? De unde știi ce trebuie să faci?

S-a uitat în jos la ce mâzgălise pe carnet, de parcă răspunsul se afla acolo.

— Dă-mi să văd problema, a zis el, împingându-și ochelarii de citit la loc pe nas și uitându-se unde-i arătam eu în manual. Bun, deci știi că trebuie să împărți pentru că vrei să afli prețul pe gram… pentru că scrie chiar aici.

Mi-a arătat pe problemă. M-am uitat iute unde îmi arăta și am clătinat din cap.

— Nu înțeleg.

— Păi, uite, Chris. Chiar aici. Te întreabă care-i prețul pe gram.

Am clătinat iar din cap.

— Nu înțeleg! am zis tare. Urăsc matematica. Nu mă pricep deloc.

— Nu-i adevărat, Chris, a zis el calm. Trebuie numai să respiri adânc și…

— Nu! Nu înțelegi, am zis. Eu nu înțeleg nimic din treaba asta!

— Exact de asta încerc să-ți explic.

— Pot s-o întreb pe mama?

Și-a scos ochelarii și s-a frecat la ochi cu încheietura mâinii.

— Chris, mama doarme. Ar fi bine s-o lăsăm să se odihnească, mi-a răspuns el încet. Sunt sigur că ne putem descurca singuri.

Am început să-mi apăs ochii cu nodurile degetelor, iar el mi-a tras ușor mâinile de lângă față.

— Ce-ar fi să suni un prieten de la școală? Pe John, de pildă?

— El e într-a patra, am zis eu pierzându-mi răbdarea.

— Bine, atunci pe altcineva, a zis tata.

— Nu! am scuturat eu din cap. N-am pe cine să sun. Anul ăsta n-am astfel de prieteni. Adică, prietenii mei adevărați nu sunt cu mine în clasă la matematică. Și pe cei de la mine din clasă nu-i cunosc destul de bine.

— Atunci sună pe altcineva, Chris, a zis el și s-a întins după mobil. Poate pe Elijah și pe băieții din trupă. Cu siguranță au făcut și ei materia asta.

— Nu! Tată! Of!

Mi-am acoperit fața cu palmele.

— O să pic rău de tot la lucrarea asta. Nu înțeleg. Pur și simplu nu înțeleg.

— Bine, liniștește-te. Ce zici de Auggie? El e expert la matematică, nu?

— Nu contează! am zis, scuturând din cap și luându-i manualul din mână. Mă descurc singur!

— Christopher! a zis el.

— E în regulă, tată, am spus și am dat să mă ridic. O să mă descurc. Sau îi trimit mesaj cuiva. E în regulă.

— Așa, pur și simplu?

— E în regulă. Mulțumesc, tată.

Am închis manualul și m-am ridicat în picioare.

— Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta, a zis tata și pentru o clipă mi-a fost milă de el. Părea puțin învins. Cred că ne-am putea descurca împreună dacă mi-ai mai da o șansă.

— Nu, e în regulă! am zis eu și am pornit spre ușă.

— Noapte bună, Chris.

— Noapte bună, tată.

M-am dus în camera mea, m-am așezat la birou și am deschis iar cartea la pagina 151. Am încercat să citesc problema din nou, dar în mintea mea nu auzeam decât cuvintele piesei *Seven Nation Army.* Și nici ele n-aveau pentru mine niciun înțeles.

Indiferent cât de lung mă uitam la problemă, pur și simplu nu-mi dădeam seama ce trebuie să fac.

Pluto

Cu câteva săptămâni înainte să ne mutăm la Bridgeport, părinții lui Auggie erau la noi acasă și îi ajutau pe părinții mei să împacheteze pentru marea mutare. Apartamentul nostru era ticsit de cutii.

Auggie și cu mine ne jucam de-a războiul cu pistoale de plastic în sufragerie, transformând cutiile în extratereștri dușmănoși de pe Pluto. Câteodată, gloanțele de burete ale pistoalelor noastre o nimereau pe Via, care încerca să citească pe canapea. Bine, o făceam și un pic dinadins.

— Încetați! Mamă! a țipat ea în cele din urmă când un proiectil a nimerit pe cartea ei. Dar Isabel și Nate erau în celălalt capăt al apartamentului, luându-și o pauză de cafea la bucătărie.

— Vă rog, puteți să vă opriți? ne-a spus Via serioasă. Eu am dat din cap că da, dar Auggie a mai tras un glonț în cartea ei.

— Ăsta-i un proiectil-bășină, a zis Auggie.

Amândoi am murit de râs. Via era furioasă.

— Sunteți așa niște tocilari, a zis ea. Nebuni după *Războiul Stelelor.*

— Nu după *Războiul Stelelor,* după Pluto, a răspuns Auggie, țintind-o cu pistolul de plastic.

— Asta nici măcar nu-i planetă adevărată, a zis ea, deschizând cartea din nou.

Auggie a mai tras un proiectil în carte.

— Ce vorbești acolo? Sigur că este.

— Nu, nu este, a răspuns Via. *Era* planetă. Nici nu-mi vine să cred că două genii ca voi nu știu asta, după câte filme despre spațiu ați văzut!

Auggie n-a răspuns imediat, parcă încă se gândea la ce tocmai spusese ea.

— „Miercuri vine pădurarul, marți jupânul Sandu urcă nepotu-n plop”.[4] Mami spune că așa ține minte lumea ordinea planetelor în sistemul nostru solar.

— „Miercuri vine pădurarul, marți jupânul Sandu uită de nepot”! a replicat Via. Caută. Ai să vezi că am dreptate.

A început să caute în telefon.

---

[4] Frază cu rol de ajutor în memorare formată din cuvinte care încep cu iniţialele planetelor din sistemul solar: Mercur, Venus, Pământ, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun, Pluto. (N. tr.)

Poate că din toate cărțile noastre despre știință și din filmele văzute se strecurase informația asta spre noi și înainte, dar cred că nu înțeleseserăm cu adevărat ce însemna. În timpul fazei noastre spațiale eram încă niște prichindei. Abia dacă știam să citim.

Via s-a apucat să citească tare de pe telefon:

— De pe Wikipedia: „Înțelegerea faptului că Pluto este doar unul dintre corpurile înghețate din sistemul solar exterior a determinat Uniunea Astronomică Internațională (IAU) să definească oficial, în anul 2006, termenul de «planetă». Această definiție a exclus fosta planetă Pluto și a reclasificat-o drept membră a unei noi categorii, cea a «planetelor pitice» (mai precis, plutoizi).” E nevoie să continui? Simplu vorbind, înseamnă că Pluto a fost considerată prea măruntă ca să fie planetă adevărată și gata. Am dreptate.

Auggie părea de-a dreptul supărat.

— Mami! a strigat el.

— Nu-i mare scofală, Auggie, a zis Via, văzându-l că se supăra tot mai tare.

— Ba da, este! a zis el și a luat-o la fugă pe hol.

Via și cu mine l-am urmat în bucătărie, unde părinții noștri stăteau la masă și mâncau chifle unse cu cremă de brânză.

— Ai zis că spunem „Miercuri vine pădurarul, marți jupânul Sandu urcă nepotu-n pod” și ținem minte cele nouă planete! a acuzat-o Auggie pe Isabel.

Isabel aproape că și-a vărsat cafeaua.

— Ce vrei să… a zis ea.

— De ce faci un capăt de țară din treaba asta, Auggie? a intervenit Via.

— Ce se întâmplă, copii? a întrebat Isabel uitându-se la Auggie, apoi la Via.

— Pentru că *este* un capăt de țară! a țipat Auggie cât îl țineau plămânii.

A fost atât de puternic și de neașteptat acel țipăt, încât toți cei din încăpere s-au uitat unii la alții.

— Oho, Auggie, a zis Nate, punându-i o mână pe umăr.

Dar Auggie s-a scuturat.

— Mi-ai spus că Pluto este una dintre cele nouă planete! a strigat Auggie la Isabel. Ai zis că este cea mai mică planetă din sistemul solar!

— Este, scumpule, a răspuns Isabel încercând să-l liniștească.

— Ba nu, mamă, nu este, a zis Via. I-au schimbat statutul de planetă în 2006. Pluto nu mai este considerată una dintre cele nouă planete ale sistemului nostru solar.

Isabel a clipit spre Via, apoi s-a uitat la Nate.

— Serios?

— Eu știam, a răspuns serios Nate. La fel au procedat și cu Goofy, acum câțiva ani.

Mama și tata au râs.

— Tati, nu-i de râs! a țipat Auggie.

Pe urmă, din senin, a început să plângă. Cu lacrimi mari. În hohote.

Nimeni n-a înțeles ce se petrecea. Isabel l-a luat în brațe, iar el a continuat să plângă în hohote la pieptul ei.

— Auggie Doggie, a zis Nate și l-a frecat ușurel pe spate. Ce-ai pățit, prietene?

— Via, ce s-a întâmplat? a întrebat Isabel cu asprime.

— Habar n-am! a zis Via, făcând ochii mari. Eu nu i-am făcut nimic.

— Ceva trebuie să se fi întâmplat! a zis Isabel.

— Chris, știi de ce-i Auggie așa de supărat? a întrebat mama.

— Din cauza lui Pluto, am răspuns eu.

— Ce înseamnă asta? a întrebat mama.

Am ridicat din umeri. Înțelegeam de ce se supărase Auggie în halul acela, dar nu știam cum să le explic.

— Ai spus... că e... planetă... a zis Auggie în cele din urmă, printre suspine.

Pe Auggie era uneori greu să-l înțelegi chiar și în situații normale. În mijlocul unei crize de plâns, era și mai greu.

— Poftim, scumpule? a șoptit Isabel.

— Ai spus... că e... planetă, a repetat Auggie, uitându-se în sus la ea.

— Așa credeam, Auggie, a răspuns Isabel, ștergându-i lacrimile cu vârfurile degetelor. Nu știu, scumpule. Nu sunt profesoară de științe. Când eram eu mică, existau nouă planete. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că lucrul ăsta s-ar putea schimba.

Nate s-a lăsat pe vine lângă el.

— Auggie, chiar dacă Pluto nu mai este considerată planetă, nu înțeleg de ce trebuie să te superi așa de tare.

Auggie a lăsat privirea în jos. Iar eu am știut că n-ar fi putut explica de ce plângea pentru Pluto.

10:28 seara

Pe la zece și jumătate mă apucase deja disperarea în legătură cu lucrarea la matematică de a doua zi. Îi trimiseseră mesaj lui Jake, care-i cu mine în clasă la matematică, și altor câtorva copii de pe Facebook. A bâzâit telefonul și am bănuit că era unul dintre ei, dar mă înșelasem. Era Auggie.

„Salut, Chris. Tocmai am aflat că mama ta a fost la spital. Îmi pare rău, sper că-i bine.”

Nu mi-a venit să cred că-mi trimitea mesaj exact când mă gândeam la el. Telepatie curată.

„Salut, Auggie”, i-am răspuns eu. „Mersi. E bine. Și-a rupt femurul. Are ditamai ghipsul.”

Mi-a trimis imediat o față tristă.

Eu am scris: „Tata a trebuit s-o care în brațe pe scări până la etaj. S-au tot izbit de perete.”

„Ha ha”. Mi-a trimis o față care râde.

Eu am scris: „Voiam să te sun azi. Să-ți spun că-mi pare rău pentru Daisy: (((((”

„Da. Mersi.” A adăugat un șir de emoticonuri cu fețe plângăcioase.

„Hei, mai ții minte *Aventurile Galactice ale lui Darth Daisy?”* am scris eu.

Asta era o bandă desenată pe care o desenaserăm împreună pe vremuri, despre doi astronauți pe nume Gleebo și Tom care trăiau pe Pluto și aveau un câine numit Darth Daisy.

„Ha ha. Da. Maiorul Gleebo.”

„Maiorul Tom.”

„Ce vremuri, ce vremuri”, mi-a răspuns el.

„Daisy a fost CEL MAI GROZAV CÂINE DIN UNIVERS!” am scris eu bătând tare în taste. Zâmbeam.

Mi-a trimis o fotografie cu Daisy. Trecuse o grămadă de vreme de când o văzusem ultima oară. În fotografie, fața îi devenise complet albă și avea ochii încețoșați. Dar nasul îi rămăsese roz și limba îi atârna afară din gură la fel de lungă.

„Ce drăguță! Daisy!!!!!!” am scris eu.

„DARTH Daisy!!!!!!!!!!!!”

„Ha ha. Mori de ciudă, Via!”

„Mai ții minte proiectilele cu bășini?”

„Hahahahahaha.” În momentul acela deja zâmbeam în neștire. Era cel mai fericit moment al meu din ziua aceea, ca să fiu sincer. „Asta când încă eram înnebuniți după Pluto.”

„Eram deja înnebuniți și după *Războiul Stelelor*?”

„Începeam. Mai ai figurinele de-atunci?”

„Da, dar pe unele le-am dat. Hei, Gleebo, mama zice că trebuie să mă culc. Mă bucur că mama ta e bine.”

Am încuviințat din cap. Nici vorbă să-l mai pot ruga în clipa aceea să mă ajute la matematică. Ar fi fost prea aiurea. M-am așezat pe marginea patului și am început să-i răspund la mesaj.

Înainte să termin, el mi-a scris: „Maică-mea vrea de fapt să vorbească cu tine pe FaceChat. Poți?”

M-am ridicat în picioare. „Sigur.”

Peste două secunde, am primit apel pe FaceChat. Am văzut-o pe Isabel.

— Hei, salut, Isabel, am zis.

— Bună, Chris! a zis ea.

Mi-am dat seama că era în bucătărie.

— Ce mai faci? a continuat ea. Am vorbit cu mama ta mai devreme. Voiam să mă asigur că ați ajuns cu bine acasă.

— Da, am ajuns.

— Se simte bine? N-am vrut s-o trezesc, în caz că doarme.

— Da, doarme, am răspuns eu.

— Foarte bine. Trebuie să se odihnească. Are ditamai ghipsul!

— Tata stă aici în noaptea asta.

— Aha, grozav! a răspuns ea veselă. Mă bucur foarte mult. Tu ce faci, Chris?

— Bine.

— Cum merge școala?

— Bine.

Isabel a zâmbit.

— Lisa mi-a spus că i-ai dus azi niște flori frumoase.

— Da, am răspuns eu zâmbind și am încuviințat din cap.

— Bine. Păi, am vrut doar să văd ce mai faci și să te salut, Chris. Să știți că ne gândim la voi și dacă vă putem ajuta cumva…

— Îmi pare rău pentru Daisy, am spus eu fără să vreau.

Isabel a dat din cap.

— Mulțumesc, Chris.

— Cred că sunteți foarte triști.

— Da, e trist. Daisy era o prezență foarte importantă în casa noastră. Știi și tu. Erai la noi când a adus-o, mai ții minte?

— Era așa de slabă! am zis.

Zâmbeam, dar așa, din senin, mi-a puțin tremurat vocea.

— Și cu limba aia lungă a ei! a râs Isabel.

Am dat din cap aprobator. Simțeam un nod de gât, de parcă îmi venea să plâng.

Ea m-a privit atentă.

— Scumpule, nu-i nimic, a zis încet.

Mama lui Auggie a fost mereu ca o a doua mamă pentru mine. Adică, vreau să zic că, în afară de părinții mei și poate de bunica, Isabel Pullman mă cunoaște mai bine ca oricine.

— Știu, am șoptit eu.

Încă zâmbeam, dar îmi tremura bărbia.

— Scumpule, unde-i tatăl tău? a întrebat ea. Poți să mi-l dai la telefon?

Am ridicat din umeri.

— Cred că s-ar putea să fi adormit deja.

— Sunt sigură că nu se supără dacă-l trezești, a zis ea cu blândețe. Du-te și adu-l încoace. Aștept la telefon.

Auggie a apărut și el pe ecran.

— Ce s-a întâmplat, Chris? m-a întrebat.

Am clătinat din cap, luptându-mă cu lacrimile. Nu puteam vorbi. Dacă încercam, începeam să plâng.

— Christopher, a zis Isabel și s-a apropiat de ecran. Mama ta o să se facă bine, scumpule.

— Știu, am zis, cu vocea gâtuită, dar pe urmă am răbufnit. Era în mașină numai din cauza mea! Pentru că mi-am uitat trombonul! Dacă nu-mi uitam eu lucrurile, n-ar fi avut accidentul. Eu sunt de vină, Isabel! Putea să moară!

Ieșea totul din mine amestecat cu hohote dezordonate de plâns.

10:52 seara

Isabel l-a lăsat pe Auggie la telefon, iar ea l-a sunat pe tata pe mobil ca să-l anunțe că plângeam ca nebunul la mine în cameră. Peste un minut, tata a intrat în camera mea, iar eu am închis apelul cu Auggie. Tata m-a luat în brațe și m-a strâns tare.

— Chris…

— A fost vina mea, tati! Eu sunt de vină că era la volan. S-a desprins din îmbrățișare și și-a apropiat fața de a mea.

— Uită-te la mine, Chris, a zis el. Nu e vina ta.

— Se întorcea la școală cu lucrurile mele, m-am smiorcăit eu. I-am spus să se grăbească. Probabil că avea viteză mare.

— Nu, Chris, nu avea. Te asigur. Ce s-a întâmplat azi a fost doar un accident. N-a fost vina nimănui. A fost ceva neprevăzut. Ne-am înțeles?

M-am uitat în altă parte.

— Ne-am înțeles? a repetat el.

Am dat din cap că da.

— Și cel mai important este că n-a fost nimeni rănit grav. Mama e bine. Da, Chris?

Am încuviințat, în timp ce el îmi ștergea lacrimile.

— I-am tot spus „Lisa”, am zis eu. Nu-i place deloc să-i spun așa. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost „Te iubesc”, iar eu i-am răspuns „Pa, Lisa”. Și nici măcar nu m-am întors.

Tata și-a dres glasul.

— Chris, te rog, nu te pedepsi singur, a zis el blând. Mama știe cât de mult o iubești. Ascultă, azi s-a întâmplat un lucru de speriat. E normal să fii supărat. Când se întâmplă ceva atât de înspăimântător, parcă ne trezim. Reconsiderăm ce este important în viață. Familia. Prietenii. Oamenii pe care îi iubim.

Vorbea uitându-se la mine, dar simțeam că parcă vorbea cu el însuși. Avea ochii umezi tare.

— Hai să fim recunoscători că mama e bine, da, Chris? Și să avem mare grijă de ea împreună, bine?

Am încuviințat. Dar n-am mai zis nimic. Știam că aș fi vărsat și mai multe lacrimi.

Tata m-a strâns în brațe, dar n-a spus nici el nimic. Poate că din același motiv.

10:59 seara

După ce m-a mai liniștit puțin, tata a sunat-o din nou pe Isabel să-i spună că totul era bine. Au stat puțin de vorbă, pe urmă mi-a întins telefonul mie.

Era Auggie.

— Hei, mi-a spus tatăl tău că ai nevoie de puțin ajutor la matematică, a zis el.

— Da, am răspuns eu timid, suflându-mi nasul. Dar e foarte târziu. Nu trebuie să te culci?

— Mama e de acord să te ajut. Hai pe FaceChat.

Peste două secunde era pe ecran.

— Am necazuri cu problemele cu exemplificări, am zis eu deschizând manualul. Pur și simplu… nu pricep cum îți dai seama ce operații să folosești. Când înmulțești și când împărți. E foarte încâlcit.

— Aha, a încuviințat el. Da, și eu am avut probleme cu asta. Ai învățat cuvintele-cheie? Pe mine m-au ajutat mult.

Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Stai că-ți trimit un PDF, a zis el.

Peste două secunde printam deja PDF-ul trimis, pe care erau înșirate o mulțime de termeni din matematică.

— Dacă știi după ce cuvânt-cheie să te uiți într-o problemă exemplificată, știi ce operație să folosești, mi-a explicat Auggie. De exemplu „per” sau „fiecare” sau „egal” înseamnă că trebuie să împărți. „Rată” sau „dublu” înseamnă înmulțire. Înțelegi?

A parcurs împreună cu mine toată lista de cuvinte, unul câte unul, până când în sfârșit am început să înțeleg. Pe urmă am revăzut toate problemele din manual. Am început cu problemele date ca exemplu și s-a dovedit că avea dreptate: imediat ce identificam cuvântul-cheie din fiecare problemă, știam ce aveam de făcut. Am reușit să rezolv singur aproape toate problemele din cele date ca temă la sfârșitul lecției, dar după ce am terminat le-am verificat pe toate împreună, numai ca să fiu sigur că într-adevăr înțelesesem.

11:46 noaptea

Cărțile mele preferate au fost întotdeauna cele cu mistere. Adică, la începutul cărții nu știi ceva, iar la sfârșitul cărții, știi. Și vezi că indiciile au fost sub ochii tăi tot timpul, dar nu ai reușit să le dibuiești. Cam așa m-am simțit după ce am stat de vorbă cu Auggie. Ca și cum misterul colosal pe care nu-l înțelegeam înainte se rezolvase complet, dintr-odată.

— Nu-mi vine să cred că în sfârșit înțeleg despre ce-i vorba, i-am spus după ce am parcurs și ultima problemă. Mulțumesc mult de tot, Aug. Pe bune, mulțumesc.

A zâmbit și s-a apropiat de ecran.

— Strașnic, a zis el.

— Îți rămân dator vândut.

Auggie a ridicat din umeri.

— Nicio problemă. Ăsta-i rostul prietenilor, corect? Am încuviințat.

— Corect.

— Noapte bună, Chris. Vorbim curând.

— Noapte bună, Aug. Mulțumesc din nou! Pa!

A închis. Eu am închis manualul.

M-am dus în camera de oaspeți să-i spun tatei că Auggie m-a ajutat să descâlcesc toată treaba cu matematica, dar nu era acolo. Pe urmă am observat că ușa de la camera mamei era deschisă. Puteam vedea picioarele tatei întinse pe scaunul de lângă măsuța de toaletă. Din hol nu-i vedeam fața, așa că m-am apropiat încet să-l anunț că am terminat de vorbit cu Auggie.

Atunci am văzut că adormise în fotoliu. Îi căzuse capul într-o parte. Avea ochelarii pe vârful nasului și computerul în poală.

M-am dus în vârful picioarelor la dulap, am scos o pătură și i-am pus-o pe picioare. M-am mișcat încet de tot, să nu se trezească. I-am luat laptopul din poală și l-am pus pe măsuță.

Pe urmă am trecut de partea cealaltă a patului, unde dormea mama. Când eram mic, mama adormea de obicei în timp ce-mi citea mie înainte de culcare. Eu o înghionteam și o trezeam, dacă adormea înainte să termine cartea, dar uneori pur și simplu nu se putea abține. Adormea lângă mine, iar eu o ascultam respirând încet până adormeam și eu.

Trecuse însă multă vreme de când n-o mai văzusem dormind. Cum mă uitam așa la ea, mi se părea mică. Nu-mi aminteam

pistruii de pe obrazul ei. Nu observasem niciodată ridurile subțiri de pe frunte.

Am privit-o respirând vreme de câteva secunde.

— Te iubesc, mamă.

Dar n-am spus-o cu voce tare, pentru că n-am vrut s-o trezesc.

11:59 noaptea

Când m-am întors în cameră, se făcuse aproape miezul nopții. Toate erau exact așa cum le lăsasem eu de dimineață. Patul încă nefăcut. Pijamaua aruncată grămadă pe jos. Ușa de la dulap deschisă larg. De obicei, mama îmi făcea ordine în cameră după ce mă ducea la școală, dar azi, desigur, n-a mai apucat.

Aveam senzația că trecuseră zile în șir de când mă trezise mama de dimineață.

Am închis ușa dulapului și am observat trombonul rezemat de perete. Așadar, accidentul nu se petrecuse în timp ce-mi aducea mie lucrurile! Nu știu exact de ce, dar asta m-a făcut să mă simt mult mai bine.

Am pus trombonul chiar lângă ușă, ca să nu-l mai uit a doua zi când urma să plec la școală, și am băgat în rucsac referatul la științe și șortul de sport.

Pe urmă m-am așezat la birou.

I-am răspuns lui Elijah la mesaj fără să mai stau pe gânduri.

„Salut, Elijah. Mulțumesc pentru propunerea de a intra în trupa voastră, dar am de gând să cânt cu John la concertul de primăvară. Mult succes cu *Seven Nation Army.”* Chiar dacă urma să par un ratat la concert, nu-l puteam lăsa baltă pe John. Ăsta-i rostul prietenilor, corect? *It’s the final countdown!*

Uneori, prieteniile sunt dificile.

M-am îmbrăcat în pijama, m-am spălat pe dinți și m-am băgat în pat. Pe urmă am stins veioza de pe noptieră. Stelele de pe tavan străluceau verde neon, puternic, ca de fiecare dată după ce sting lumina.

M-am întors pe-o parte și mi-au căzut ochii pe o luminiță verde în formă de stea de pe covor. Era steaua pe care mi-o pusese mama pe frunte de dimineață.

M-am dat jos din pat, am luat-o și mi-am lipit-o de frunte. Pe urmă m-am băgat la loc în pat și am închis ochii.

We’re leaving together
But still it’s farewell
And maybe we’ll come back
To Earth, who can tell
I guess there is no one to blame
We’re leaving ground

Will things ever be the same again?
It’s the final countdown…[5]

[5] Plecăm împreună, /Dar tot e o despărțire/Poate că ne-om întoarce/ Cândva, cine știe? /Plecăm, nu-i lumea vinovată/Ne desprindem de pământ/Va mai fi la fel vreodată? /Este numărătoarea inversă… (N.tr.)

Pe Pluto, locul unde lui Auggie Pullman și lui Christopher Blake le place să imagineze misiuni spațiale, o zi are o sută cincizeci și trei de ore. Atât le-ar plăcea celor doi să dureze o zi și pe planeta noastră, ca să petreacă împreună cât mai mult timp. Christopher i-a fost aproape lui Auggie în toate momentele grele, când a suferit operații complicate și i-a fost rău. Se știu de când erau mici de tot, iar pasiunea pentru *Războiul Stelelor* și pentru explorarea cosmosului îi unește chiar și după ce familia Blake se mută în alt oraș.

Scrisă din perspectiva lui Christopher, care notează în jurnal întâmplări de peste zi, dar și din trecut, *Cartea despre Pluto* adaugă o perspectivă nouă poveștii din *Minunea*, având în centru doi copii care trăiesc în locuri diferite, dar sunt legați de o prietenie ce sfidează timpul și distanța.

De aceeași autoare:

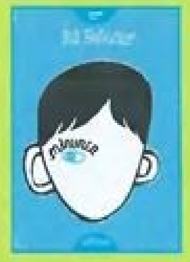

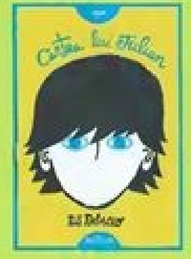

9 786067 882681

La ARTHUR cărțile inteligente sunt întotdeauna **albastre**

smart blue | **classic** yellow | violet **history** | **funny** green | orange **fantasy**